ĢENERĀLADVOKĀTA PAOLO MENGOCI [*PAOLO MENGOZZI*] SECINĀJUMI,

sniegti 2008. gada 10. janvārī [1]

1. Šajā apelācijas tiesvedībā Beļģijas Karaliste (turpmāk tekstā — "apelācijas sūdzības iesniedzēja") lūdz atcelt Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas 2006. gada 25. jūlija spriedumu (turpmāk tekstā — "apstrīdētais spriedums") [2], ar kuru Pirmās instances tiesa noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzējas pamata prasību atcelt Komisijas 2004. gada 4. februāra Lēmumu 2004/136/EK [3] daļā, kurā apelācijas sūdzības iesniedzējai tiek paredzēta fiksēta korekcija 2 % apmērā no izdevumiem, kurus tā deklarējusi Kopienas finansējumam no Eiropas Lauksaimniecības vadības garantijas fonda (ELVGF) Garantiju nodaļas par 2000.–2002. finanšu gadu vai, pakārtoti, samazināt no finansējuma izslēgto izdevumu apmēru.

I — Tiesību normas

2. Saskaņā ar Kopienu tiesisko regulējumu par kopējās lauksaimniecības politikas finansēšanu [4] ELVGF Garantiju nodaļa finansē it īpaši intervenci, kas paredzēta, lai stabilizētu lauksaimniecības tirgu, un tiek veikta saskaņā ar Kopienas kopējā lauksaimniecības tirgus organizēšanas normām [5]. Komisija pieņem lēmumu par izdevumiem, kuri ir jāizslēdz no Kopienas finansējuma, ja tā atklāj, ka izdevumi nav veikti atbilstoši Kopienas normām [6]. Savukārt dalībvalstis atbilstoši valsts normatīviem un administratīviem aktiem veic vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka ELVGF finansētās operācijas tiek reāli un likumīgi veiktas, novērstu un atklātu nelikumības un atgūtu nelikumību vai nolaidības rezultātā zaudētās summas [7].

1 — Oriģinālvaloda — itāļu.

2 — Lieta T-221/04 Beļģija/Komisija (Krājums, II-57. lpp.).

3 — Lēmums par dažu maksājumu, ko dalībvalstis veikušas saskaņā ar Eiropas Lauksaimniecības vadības garantijas fonda (ELVGF) "Garantiju" nodaļu, izslēgšanu no Kopienas finansējuma (OV L 40, 31. lpp.).

4 — Uz šo lietu attiecas Padomes 1970. gada 21. aprīļa Regula (EEK) Nr. 729/70 par kopējās lauksaimniecības politikas finansēšanu (OV L 94, 13. lpp.) un attiecībā uz izdevumiem, kas radušies pēc 2000. gada 1. janvāra, Padomes 1999. gada 17. maija Regula (EK) Nr. 1258/1999 par kopējās lauksaimniecības politikas finansēšanu (OV L 160, 103. lpp.). Šis regulas vairs nav spēkā, un kopš 2007. gada 1. janvāra tiek piemērota Padomes 2005. gada 21. jūnija Regula (EK) Nr. 1290/2005 par kopējās lauksaimniecības politikas finansēšanu (OV L 209, 1. lpp.).

5 — Skat. Regulas Nr. 729/70 1. panta 2. punkta b) apakšpunktu un 3. panta 1. punktu, kā arī Regulas Nr. 1258/99 1. panta 2. punkta b) apakšpunktu un 2. panta 2. punktu.

6 — Skat. Regulas Nr. 729/70 5. panta 2. punkta c) apakšpunktu un Regulas Nr. 1258/99 7. panta 4. punktu.

7 — Skat. Regulas Nr. 729/70 8. panta 1. punktu un Regulas Nr. 1258/99 8. panta 1. punktu.

3. Padomes 1992. gada 27. novembra Regulas (EEK) Nr. 3508/92, ar ko izveido integrētu administrācijas un kontroles sistēmu konkrētām Kopienas atbalsta shēmām, [8] 1. pantā ir noteikts, ka visas dalībvalstis izveido integrētu sistēmu, ko piemēro, it īpaši augkopības nozarē, Kopienu atbalsta sistēmai noteiktu laukaugu audzētāju atbalstam.

4. Saskaņā ar šīs regulas 2. pantu "integrētā sistēma sastāv no šādiem elementiem:

a) elektroniska datu bāze;

b) burtu un ciparu identifikācijas sistēma lauksaimniecībā izmantojamiem zemes gabaliem;

c) burtu un ciparu sistēma dzīvnieku identificēšanai un reģistrēšanai;

d) atbalsta pieteikumi;

e) integrēta kontroles sistēma."

Padomes 2000. gada 17. jūlija Regulā (EK) Nr. 1593/2000, ar ko groza Regulu (EEK) Nr. 3508/92 [9], un kas ir spēkā no 2000. gada 28. jūlija, ir izslēgti no pēdējās 2. panta b) un c) apakšpunktiem vārdi "burtu un ciparu".

5. Regulas Nr. 3508/92 izpratnē saskaņā ar tās 1. panta 4. punktu "lauksaimniecībā izmantojams zemes gabals" ir "vienlaidus zemes platība, uz kuras viens lauksaimnieks audzē vienu laukaugu kultūru".

6. Regulas Nr. 3508/92 4. pantā ir noteikts:

"Burtu un ciparu identifikācijas sistēmu lauksaimniecībā izmantojamiem zemes gabaliem izveido, par pamatu ņemot kadastrālos zemes plānus un zemesgrāmatu aktus, citu kartogrāfisko materiālu vai aerofotogrāfijas, vai

8 — OV L 355, 1. lpp. Šī regula, kas vairākas reizes ir grozīta, tika atcelta ar 2003. gada 29. septembra Padomes Regulu (EK) Nr. 1782/2003, ar ko izveido kopīgus tiešā atbalsta shēmu noteikumus saskaņā ar kopējo lauksaimniecības politiku un izveido dažas atbalsta shēmas lauksaimniekiem, un groza Regulu (EEK) Nr. 2019/93, Regulu (EK) Nr. 1452/2001, Regulu (EK) Nr. 1453/2001, Regulu (EK) Nr. 1454/2001, Regulu (EK) Nr. 1868/94, Regulu (EK) Nr. 1251/1999, Regulu (EK) Nr. 1254/1999, Regulu (EK) Nr. 1673/2000, Regulu (EEK) Nr. 2358/71 un Regulu (EK) Nr. 2529/2001 (OV L 270, 1. lpp.).

9 — OV L 182, 4. lpp.

satelītuzņēmumus, vai citu līdzvērtīgu apliecinošu materiālu, vai vairākus no minētajiem elementiem."

Ar Regulu Nr. 1593/2000 šī panta teksts tika aizvietots ar šo:

"Identifikācijas sistēmu lauksaimniecībā izmantojamās zemes gabaliem izveido, pamatojoties uz kartēm vai zemes reģistrācijas dokumentiem, vai citām kartogrāfiskām atsaucēm. Izmanto datorizētas ģeogrāfiskas informācijas sistēmas metodes, labāk ietverot ortofotografēšanu no gaisa vai kosmosa, ar viendabīgu standartu, kas garantē precizitāti, kura ir vismaz līdzvērtīga kartogrāfijai mērogā 1:10 000."

7. Regulas Nr. 3508/92 7. pantā ir paredzēts, ka "integrētās kontroles sistēma attiecas uz visiem iesniegtiem atbalsta pieteikumiem, jo īpaši attiecībā uz administratīvajām kontrolēm, kontrolēm uz vietas un attiecīgā gadījumā uz kontroli, izmantojot uzņemšanu no attāluma ar aerofotogrāfijām vai no satelīta".

8. Sekojošajā 8. pantā ir noteikts, ka:

"1. Dalībvalstis veic atbalsta pieteikumu administratīvu pārbaudi.

2. Administratīvās pārbaudes papildina ar pārbaudēm uz vietas, kas attiecas uz lauku saimniecības paraugu. Par visām minētajām pārbaudēm dalībvalstis sastāda paraugu ņemšanas plānu.

3. Katra dalībvalsts izraugās iestādi, kas atbild par šajā regulā paredzēto pārbaužu saskaņošanu.

4. Valsts iestādes, ievērojot nosacījumus, kas vēl jānosaka, var izmantot uzņemšanu no attāluma, lai noteiktu un apstiprinātu lauksaimniecībā izmantojamās zemes gabalu platību, identificētu kultūras un pārbaudītu to statusu.

[..]"

9. Saskaņā ar Regulas Nr. 3508/92 13. panta 1. punktu [10], grozītajā redakcijā pēc Padomes 1996. gada 17. decembra Regulas (EK) Nr. 2466/96, ar ko groza Regulu (EEK) Nr. 3508/92, grozījumiem, sākot ar 1997. gada 1. janvāri, Beļģijā bija jāpiemēro visi šīs regulas 2. pantā noteiktie integrētas administrācijas un kontroles sistēmas

10 — OV L 335, 1. lpp.

elementi. Regula Nr. 1593/2000 vēlāk iekļāva minētā 13. panta 1. daļā c) apakšpunktu, kurā ir noteikts, ka vēlākais kopš 2005. gada 1. janvāra dalībvalstīs ir jāsāk piemērot zemes gabalu identifikācijas sistēmas ģeogrāfisko daļu, kā paredzēts 4. pantā.

10. Komisijas 1992. gada 23. decembra Regulas (EEK) Nr. 3887/92, ar ko paredz sīki izstrādātus noteikumus integrētās administrācijas un kontroles sistēmas piemērošanai attiecībā uz konkrētām Kopienas palīdzības shēmām [11], ko groza Komisijas 1998. gada 29. jūlija Regula (EK) Nr. 1678/98 [12], 6. pantā ir noteikts, ka:

"1. Administratīvā pārbaude un pārbaude uz vietas tiek izmantota tā, lai tiktu nodrošinātas efektīvas pārbaudes par to nosacījumu ievērošanu, atbilstoši kuriem ir piešķirts atbalsts un piemaksas.

2. Regulas (EEK) Nr. 3508/92 8. panta 1. punktā paredzētās administratīvās pārbaudes ietver jo īpaši:

a) jauktās pārbaudes attiecībā uz deklarētajiem laukiem un dzīvniekiem, lai izvairītos no neattaisnojamas dubultas atbalsta piešķiršanas tā paša kalendārā gada laikā;

b) [..] [13].

3. Pārbaudes uz vietas ir jāveic par vismaz būtisku pieteikumu paraugu. Šim paraugam ir jāaptver vismaz:

— [..];

— 5 % atbalsta pieteikumu par "platībām"; tomēr šo procentuālo līmeni ir jāsamazina līdz 3 % gadījumos, ja atbalsta pieteikumi par "platībām" vienā dalībvalstī pārsniedz 700 000 viena kalendārā gada laikā.

Gadījumos, kad pārbaudēs uz vietas tiek konstatēti būtiski pārkāpumi kādā reģionā vai tā daļā, kompetentās iestādes tā paša gada laikā veic papildu kontroles un palielina pārbaudāmo pieteikumu procentu skaitu nākamajā gadā šajā reģionā vai tā daļā.

4. Pieteikumus, par kuriem ir veicamas pārbaudes uz vietas, izvēlas kompetentā

11 — OV L 391, 36. lpp.

12 — OV L 212, 23. lpp.

13 — Attiecas tikai uz pārbaudēm attiecībā uz liellopiem.

iestāde, jo īpaši pamatojoties uz riska analīzi, kā arī iesniegto atbalsta pieteikumu pārstāvniecības elementu. Riska analīzē ņem vērā:

— atbalsta summu;

— lauku skaitu platībām vai dzīvnieku skaitu, par kuriem ir prasīts atbalsts;

— izmaiņas salīdzinājumā ar iepriekšējo gadu;

— iepriekšējos gados veikto pārbaužu laikā konstatēto;

— citus dalībvalstu noteiktos parametrus;

— Regulas (EK) Nr. 820/97 pārkāpumus [14].

14 — Eiropas Padomes 1997. gada 21. aprīļa Regula, ar ko izveido liellopu identifikācijas un reģistrācijas sistēmu un paredz liellopu gaļas un liellopu gaļas produktu marķēšanu (OV L 117, 1. lpp.).

[..]

7. Lauksaimniecības zemes gabalu platības nosaka, izmantojot visus atbilstīgos līdzekļus, ko noteikusi kompetentā iestāde un kas nodrošina tādu mērījumu precizitāti, kura ir vismaz līdzvērtīga tai, kas vajadzīga oficiāliem mērījumiem saskaņā ar attiecīgās valsts noteikumiem. Kompetentā iestāde nosaka pielaides robežu, ņemot vērā izmantoto mērīšanas metodi, pieejamo oficiālo dokumentu precizitāti, vietējos faktorus (piemēram, zemes gabala slīpumu un formu), kā arī sekojošā punkta noteikumus.

[..]"

11. Ar Komisijas 1999. gada 21. decembra Regulu Nr. 2801/99, ar ko groza Regulu Nr. 3887/92 [15], minētā 6. panta 2. punkta teksts no 2000. gada 1. janvāra tika aizvietots ar šādu:

"Regulas (EEK) Nr. 3508/92 8. panta 1. punktā minētās administratīvās pārbaudes ietver:

15 — OV L 340, 29. lpp.

a) deklarēto lauksaimniecībā izmantojamo zemes gabalu un dzīvnieku kontrolpārbaudes, lai novērstu tā paša atbalsta nepamatotu atkārtotu piešķiršanu par vienu un to pašu kalendāro vai tirdzniecības gadu un lai novērstu tāda atbalsta nepamatotu pieskaitīšanu atbalstam, kas piešķirts saskaņā ar Kopienas atbalsta shēmām, kas ietver platību deklarācijas;

b) [..] [16];

c) [..] [17]."

Turklāt Regula Nr. 2801/99 aizvietoja Regulas Nr. 3887/92 6. panta 3. punkta otro ievilkumu šādi:

"— 5 % platībatkarīgā atbalsta pieteikumu".

12. Regulas Nr. 3887/92 7. panta 1. punktā ir noteikts, ka:

"Gadījumā, kad dalībvalsts izlemj veikt pārbaudi ar tāluzraudzības palīdzību visā vai daļā no 6. panta 3. punktā paredzētā parauga, tā veic:

— uzņēmumus no gaisa vai fotogrāfiju interpretāciju, lai varētu atpazīt augu segas un izmērīt visu kontrolējamo lauku platības;

— fizisku kontroli tiem pieteikumiem, kuriem foto interpretācija nedod iespēju konstatēt, vai deklarācija ir precīza, lai apmierinātu kompetentās iestādes prasības."

13. Regulas Nr. 3887/92, ko groza Komisijas 1995. gada 6. jūlija Regula (EEK) Nr. 1648/95 [18], 9. panta 2. punktā ir paredzēts, ka:

"Ja atklājas, ka atbalsta par "platībām" pieteikumā deklarētā platība pārsniedz faktiski

16 — Attiecas tikai uz pārbaudēm attiecībā uz liellopiem.

17 — Attiecas tikai uz pārbaudēm attiecībā uz liellopiem.

18 — OV L 156, 27. lpp.

apstiprināto platību, atbalstu aprēķina, pamatojoties uz platību, kas tika noteikta pārbaudes laikā. Taču, izņemot *force majeure* gadījumus, faktiski apstiprināto platību samazina:

— divkāršā starpības starp deklarēto un faktisko platību apmērā, ja šāda atšķirība pārsniedz 3 % vai divus hektārus, bet nav lielāka kā 20 % no faktiskās platības.

Ja atšķirība starp deklarēto un faktiski apstiprināto platību pārsniedz 20 % no faktiskās platības, ar platību saistītais atbalsts netiek piešķirts.

[..]"

14. Regula Nr. 3887/92 tika atcelta ar Komisijas 2001. gada 11. decembra Regulu (EK) Nr. 2419/2001 [19], ar ko nosaka jaunus sīki izstrādātus noteikumus integrētās administrācijas un kontroles sistēmas piemērošanai konkrētām Kopienas atbalsta shēmām, kas izveidotas ar Padomes Regulu (EEK) Nr. 3508/92, kuru saskaņā ar tās 54. pantu piemēro atbalsta pieteikumiem, kas attiecas uz tirdzniecības gadiem vai piemaksu laikposmiem, kas sākas no 2002. gada 1. janvāra.

15. Regulas Nr. 2419/2001 31. panta 2. punktā, noteikumā, kas atbilst Regulas Nr. 3887/92 9. panta 2. punkta pirmās daļas pirmajam teikumam, ir noteikts, ka:

"Neierobežojot samazināšanu un izslēgšanu saskaņā ar 32.–35. pantu, ja platība, kas deklarēta platībatkarīgā atbalsta pieteikumā, pēc administratīvās pārbaudes vai pēc pārbaudes uz vietas pārsniedz platību, kas apstiprināta minētajai kultūru grupai, tad atbalstu aprēķina, par pamatu ņemot to platību, kas apstiprināta minētajai kultūru grupai."

II — Tiesvedības pamatā esošie fakti

16. No 1996. gada Beļģijas iestādes ir izveidojušas lauksaimniecībā izmantojamu zemes gabalu identifikācijas sistēmu, kas ir izveidota uz aerofotouzņēmumu no informatizētas ģeogrāfiskās informācijas sistēmas ("ĢIS") [20] pamata. Lauksaimniecībā izmantojami zemes gabali tika identificēti pēc lauksaimnieku manuāli veiktajām atzīmēm uz aerofotouzņēmumiem, kuras administrācija pēc tam grafiski saglabāja ĢIS.

19 — Regula, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus integrētās administrācijas un kontroles sistēmas piemērošanai konkrētām Kopienas atbalsta shēmām, kas izveidotas ar Padomes Regulu (EEK) Nr. 3508/92 (OV L 327, 11. lpp.).

20 — Runa ir par informātikas instrumentu, ko izmanto, attēlojot un analizējot uz zemes virsmas pastāvošas vai notiekošas lietas, kuras ir uzņemtas no attāluma no satelīta. Ģeogrāfiska vai no kosmosa fotografēta informācija pamatojas uz kopēju kosmosa atsauces sistēmu.

17. Pēc 2001. gada maijā Beļģijā veiktajām pārbaudēm Komisijas dienesti, kas atbild par ELVGF grāmatojumu noskaidrošanu, konstatēja dažas neprecizitātes Beļģijas iestāžu veiktajās laukaugu nozares kontrolēs.

18. 2003. gada 30. septembrī Komisija izdeva kopsavilkuma ziņojumu, kurā cita starpā tika norādīts, ka Beļģijas Karaliste 1999.–2000. ražas novākšanas gadā nav ievērojusi Regulas Nr. 3508/92 8. pantu, kā arī Regulas Nr. 3887/92 6. un 9. pantu, pirmkārt, nesamazinot atbalsta pieteikumos deklarētas lauksaimniecībā izmantojamu zemes gabalu platības un/vai neveicot pārbaudes uz vietas tajos gadījumos, kad administratīvā pārbaude norādīja, ka deklarētās platības ir lielākas par ĢIS saglabātajām (turpmāk tekstā — "ĢIS platības") un, otrkārt, ar kavējumu veicot lauksaimniecībā izmantojamu zemes gabalu grafisko saglabāšanu ĢIS, kā rezultātā daži gadījumi netika ņemti vērā risku analizē. Komisija secināja, ka Beļģijas Karaliste neveica papildus pārbaudes adekvāti vai saskaņā ar piemērojamo tiesisko regulējumu.

19. 2004. gada 4. februārī Komisija pieņēma Lēmumu 2004/136/EK (turpmāk tekstā — "apstrīdētais lēmums"), ar ko neefektīvo papildu pārbaužu dēļ tiek paredzēta iepriekš fiksēta korekcija 2 % (EUR 9 322 809) apmērā no Beļģijas Karalistes atzīto maksājuma iestāžu veiktiem izdevumiem, deklarētiem ELVGF Garantiju nodaļā attiecībā uz laukaugiem par 2000.–2002. finanšu gadu.

III — Tiesvedība Pirmās instances tiesā un apstrīdētais spriedums

20. Ar prasības pieteikumu, kas Tiesas kancelejā iesniegts 2004. gada 13. aprīlī un reģistrēts ar numuru C-176/04, Beļģijas Karaliste lūdz atcelt apstrīdēto lēmumu daļā, kurā tiek paredzēts iepriekš noteiktais samazinājums, vai, pakārtoti, samazināt no finansējuma izslēgtos izdevumus līdz EUR 1 079 814.

21. Ar 2004. gada 8. jūnija rīkojumu Tiesa atbilstoši Tiesas Statūtu 51. pantam, kuru groza Padomes 2004. gada 26. aprīļa Lēmums 2004/407/EK, *Euratom*, kas groza 51. un 54. pantu Protokolā par Eiropas Kopienu Tiesas Statūtiem, ir nosūtījusi lietu izskatīšanai Pirmās instances tiesā [21].

22. Prasība, kas Pirmās instances tiesas kancelejā reģistrēta ar numuru T-221/04,

21 — OV L 132, 5. lpp.

pamatojās uz trim pamatiem. Pirmajā pamatā apelācijas sūdzības iesniedzēja norādīja, ka tā nav pārkāpusi Regulas Nr. 3508/92 8. pantu un Regulas Nr. 3887/92 6. un 9. pantu. Otrajā pamatā, kas ir formulēts pakārtoti pirmajam, tika iebilsts, ka Komisija ir pārkāpusi tās 1997. gada 23. decembrī izdotā dokumenta Nr. VI/5330/97 ar nosaukumu "Pamatnostādnes attiecībā uz finansiālo seku aprēķinu ELVGF Garantiju nodaļas grāmatojumu noskaidrošanas lēmuma sagatavošanas ietvaros" [22] (turpmāk tekstā — "pamatnostādnes") noteikumus, un, pēdējā analīzē, Regulas Nr. 729/70 [23], ko groza Regula Nr. 1287/95 [24], 5. panta 2. punkta c) apakšpunktu un Regulas Nr. 1258/99 [25] 7. panta 4. punktu. Trešajā pamatā, kas ir pakārtots pirmajiem diviem, apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka Komisija, nosakot samazinājumu, ir pārkāpusi samērīguma principu.

23. Apstrīdētajā spriedumā, kurā pilnībā tika noraidīta prasība un apelācijas sūdzības iesniedzējai piespriests atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, Pirmās instances tiesa vispirms pēc savas iniciatīvas norādīja, ka pakārtotais prasījums par korekcijas apmēra samazināšanu nav pieņemams, neuzskatot sevi par tiesīgu prasības atcelt tiesību aktu ietvaros aizstāt vai izmainīt apstrīdēto lēmumu [26].

22 — Neoficiāls lietas dokumentiem pievienotā oriģināldokumenta franču valodā tulkojums.

23 — Skat. iepriekš 4. un 6. zemsvītras piezīmi.

24 — Padomes 1995. gada 22. maija Regula (EK) Nr. 1287/95, ar ko groza Regulu (EK) Nr. 729/70 par kopējās lauksaimniecības politikas finansēšanu (OV L 125, 1. lpp.).

25 — Skat. iepriekš 4. un 6. zemsvītras piezīmi.

26 — Apstrīdētā sprieduma 26.–28. punkts.

24. Būtībā Pirmās instances tiesa vispirms izskatīja un noraidīja kopā pirmo pamatu un otrā pamata pirmo daļu, kurās tika apgalvots, ka šai lietā netika ievērots pamatnostādnēs noteiktais pietiekoši rūpīgas Kopienu tiesību normu piemērošanas nosacījums.

25. Attiecībā uz pirmo iebildumu pret Beļģijas Karalisti Komisijas izstrādātajā kopsavilkuma ziņojumā par Beļģijas iestāžu nepietiekamo reakciju uz neprecizitātēm, kas caur ĢIS tika atklātas administratīvo pārbaužu rezultātā, Pirmās instances tiesa vispirms norādīja, ka no minētā ziņojuma izriet, ka dažos gadījumos, kuros atbalstam deklarētas platības pārsniedza ĢIS platības par vairāk nekā 5 %, un visos gadījumos, kuros deklarēto platību nobīde bija mazāka par 5 %, atbalsti tika pārskaitīti bez Beļģijas iestāžu papildu izmeklēšanas [27].

26. Pirmās instances tiesa norādīja, ka gadījumā, kad administratīvās pārbaudes rezultātā no ĢIS izriet, ka platības, kas ir deklarētas atbalsta pieteikumā, ir lielākas par ĢIS platībām, šāda starpība ir neskaidrība, kas norāda uz iespējamo pārkāpumu pieteikumā (turpmāk tekstā — "neskaidrības").

27 — Turpat, 45. punkts.

Pirmās instances tiesa atzīmēja, ka, "ja ĢIS platības vairāk atbilst patiesībai nekā tās, kas norādītas atbalsta pieteikumā, tad atbalsta maksājums par platībām, pamatojoties uz norādītajām platībām, ir nepamatots maksājums par labu prasītājam un tātad zaudējumi ELVGF". Līdz ar to tika noraidīts prasītājas arguments, saskaņā ar kuru neprecizitātēm, kas izriet no ĢIS datiem par lauksaimniecībā izmantojamu zemes gabalu platību, kas iegūti, manuāli atzīmējot platības uz fotoattēliem, un ir diezgan novecojoši, nav nozīmes. Pēc Pirmās instances tiesas uzskatiem, no šādām neprecizitātēm izriet, ka nevar izslēgt ELVGF zaudējumu risku. Īstenībā, turpina Pirmās instances tiesa, "ja ĢIS dati būtu precīzi, šie zaudējumi būtu noteikti", kad "šo datu neprecizitāte neļauj noteikt, vai šādi zaudējumi būtu reāli vai nē", līdz ar to "neskaidrības norāda uz ELVGF zaudējumu risku" [28].

27. Tālāk Pirmās instances tiesa norādīja, ka, kaut arī lietas faktisko apstākļu laikā spēkā esošās tiesību normas ļāva, bet nelika dalībvalstīm izmantot ĢIS, Beļģijas iestādes, izveidojot ĢIS pirms tas kļuva par obligātu, tomēr bija sevi apgādājušas ar "pārbaudes instrumentu, kas spēja nodrošināt informāciju, kura pat pārsniedza Regulas Nr. 3887/92 6. panta 2. punktā noteiktos tiešus pienākumus". Tādēļ Pirmās Instances tiesa uzskata, ka Komisija nevarēja "neņemt vērā šādu elementu, kas pierāda nopietnas un pamatotas šaubas un norāda uz ELVGF zaudējumu risku, tikai tāpēc, ka sistēma, kas uzrādīja neskaidrības, vēl nebija obligāta vai nebija paredzēta šādam nolūkam". Tā rezultātā Pirmās instances tiesa uzskatīja, ka Komisija saskaņā ar judikatūru [29] ir sniegusi pierādījumus par tās nopietnām un pamatotām šaubām par lauksaimnieku reģistrēto platību precizitāti, kā arī par Beļģijas iestāžu veikto pārbaužu efektivitāti un norādīto datu pareizību [30].

28. Turklāt Pirmās instances tiesa noraidīja arī apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentu, saskaņā ar kuru Komisija, uzliekot Beļģijas iestādēm, saskaroties ar šādām neskaidrībām, veikt pārbaudes uz vietas vai samazināt platības, vai veikt citas administratīvās pārbaudes, mēģināja noteikt pienākumus, kuri tika ieviesti tikai ar tiesību normām, kas parādījās pēc lietas faktiskiem apstākļiem. Šajā sakarā Pirmās instances tiesa norādīja, ka šie pienākumi "izrietēja, šajā gadījumā — netieši, no tā, ka, pamatojoties uz tiesību normām, dalībvalstīm ir jāizveido kontroles un novērošanas sistēma". It īpaši no Regulas Nr. 3508/92 8. panta, kā arī no Regulas Nr. 3887/92 6. panta 1. punkta un 9. panta 2. punkta Pirmās instances tiesa secināja, ka "dalībvalstīm ir jāveic administratīvās pārbaudes un pārbaudes uz vietas, kas ļauj nodrošināt, ka būtiskie un formālie atbalsta

28 — Apstrīdētā sprieduma 47.–48. punkts. Visas Pirmās instances tiesas sprieduma daļas, kas šajos secinājumos ir citētas pēdiņās, ir neoficiāls tulkojums.

29 — 1999. gada 21. janvāra spriedums lietā C-54/95 Vācija/Komisija (*Recueil*, I-35. lpp., 34. punkts).

30 — Apstrīdētā sprieduma 30., 49. un 50. punkts.

saņemšanas nosacījumi tiek ievēroti pareizi". Turklāt no judikatūras tika secināts [31], ka "pirms pārbaudēm uz vietas veicamā administratīvā pārbaude ir jāveic tā, lai ļautu valsts iestādēm izdarīt visus iespējamos skaidros vai apšaubāmos secinājumus, lai izpildītu atbalsta piešķiršanas nosacījumus" [32].

29. Pēc secinājuma, ka Beļģijas iestādēm bija pienākums reaģēt uz ĢIS konstatētajām neskaidrībām [33], Pirmās instances tiesa pārbaudīja, vai šo iestāžu veiktās pārbaudes bija efektīvas. Minētās pārbaudes apstrīdētajā spriedumā tiek šādi aprakstītas:

"Šajā lietā starp kritērijiem, kas paredzēti Regulas Nr. 3887/92 6. panta 4. punktā norādītā riska analīzei, lai noteiktu, kuras lietas jāpārbauda uz vietas, pašas Beļģijas iestādes ir ieviesušas kritēriju, kas pamatojas uz neskaidrībām. Ja lietas pieder tādai kultūru grupai, kurās bija neskaidrības — pozitīvas vai negatīvas, bet kas pārsniedza noteiktu pielaides robežu, minētās iestādes pārbaudīja no ĢIS izrietošus grafiskos datus un varēja konstatēt, ka konkrētos gadījumos to labošana izbeidza neskaidrības. Pārējos gadījumos iestādes izvēlējās lietas, kas bija jāpārbauda uz vietas. Beļģijas valdība uzskata, un tas netiek apstrīdēts, ka šādā veidā tā ir pārbaudījusi 10 % pieteikumu — ievērojamu daļu no pieteikumiem, ko izvēlējās, pamatojoties uz risku analīzē noskaidroto neskaidrību kritēriju (52 % 1999. gadā, 24 % 2000. un 28 % 2001. gadā). [34]"

30. Šajā sakarā Pirmās instances tiesa, noskaidrojot, ka minētā pielaides robeža bija 5 % [35], iebilda, ka pielaides robežas lietošana administratīvajā pārbaudē nav pieņemama, jo falsificē pašu pārbaudi. Attiecībā uz šo tā norādīja:

"Īstenībā šādas pārbaudes uzdevums ir pārbaudīt datus atbalsta pieteikumā. Tomēr noraidīt nepilnības pazīmes šajā stadijā, konkrētā lietā ņemot vērā tikai neskaidrības, kas pārsniedz 5 %, traucē pilnīgi un efektīvi pārbaudīt interesējošās lietas. Vēl jo vairāk šāda noraidīšana risku analīzes stadijā traucē turpināt neskaidrību, iespējams savienojumā ar citiem kritērijiem, pārbaudi. Kaut arī pielaides robeža būtu pieļaujama pārbaudē uz vietas, jo īpaši ar satelitāro uzņemšanu no attāluma, tomēr, ņemot vērā mērīšanas rīka tehniskās iespējas, nevar ar vienādiem apsvērumiem pamatot tās pielietojumu arī

31 — 1996. gada 3. oktobra spriedums lietā C-41/94 Vācija/Komisija (*Recueil*, I-4733. lpp., 17. punkts) un 2005. gada 14. aprīļa spriedums lietā C-468/02 Spānija/Komisija (Krājumā nav publicēts, 40. punkts).

32 — Apstrīdētā sprieduma 51.–54. punkts.

33 — Turpat, 57. punkts.

34 — Turpat, 58. punkts.

35 — Turpat, 59. punkts.

administratīvajā pārbaudē. Šajā sakarā jāatzīmē, ka neskaidrības nav mērīšanas kļūda, kas radās Beļģijas valdības norādīto ĢIS neprecizitāšu dēļ, bet gan pretruna starp deklarētiem datiem un Beļģijas iestāžu rīcībā esošiem administratīviem datiem" [36].

31. Katrā ziņā Pirmās instances tiesa piebilda, ka "5 % pielaides robežas izmantošana vienmēr atstāj šaubas par Beļģijas iestāžu sniegto skaitļu precizitāti, vismaz apmērā 5 % no šiem skaitļiem, neņemot vērā tās šaubas, kuras izriet no sodu trūkuma par nepilnīgiem pieteikumiem". Tā arī norādīja, ka, kā to ir atzinusi Komisija, "Beļģijas iestāžu veiktās pārbaudes nevar novērst to, ka dažos gadījumos, kad neskaidrības bija lielākas par 5 %, un visos gadījumos, kad tās bija mazākas par 5 %, atbalsti tika izsniegti bez papildu izmeklēšanas" [37].

32. Ņemot vērā otro iebildumu attiecībā uz kopsavilkuma ziņojumu par novēloto grafisko saglabāšanu, Pirmās instances tiesa no minētā ziņojuma vispirms konstatēja, ka augusta beigās ĢIS tika ievadīti tikai 60 % no datiem par 1999. gadu, 70 % — par 2000. gadu un 87 % — par 2001. gadu, kas ir ļāvis Komisijai secināt, ka ievērojamu lietu skaitu nevarēja ņemt vērā risku analīzē, kā arī nevarēja pārbaudīt uz vietas [38].

33. Šajā sakarā Pirmās instances tiesa novēroja, ka Komisija pareizi uzskatīja, ka šāda novēlota saglabāšana neļāva vajadzīgā laikā veikt administratīvās pārbaudes, tādējādi izslēdzot pārbaudes uz vietas. It īpaši Pirmās instances tiesa secināja, ka, "tā kā Beļģijas valdība nav iesniegusi attiecīgos pierādījumus, kas būtu spējīgi atspēkot Komisijas atzinumus par pārbaužu uz vietas trūkumu novēlotas saglabāšanas dēļ", "noteikts lietu skaits varēja izvairīties no šīs pārbaudes" [39].

34. Tas, ka neviens uz ELVGF attiecīgs noteikums neparedz katra gada 31. augustu kā pēdējo termiņu grafiskai saglabāšanai, pēc Pirmās instances tiesas uzskatiem netraucē šādam secinājumam, jo, pirmkārt, "skaidri noteikto pienākumu neesamība nevarēja kliedēt šaubas, kas radās no pārbaudes uz vietas neesamības" un, otrkārt, "ja šīs nokavējums ir pamatā pārbaudes neesamībai, tad tas pārkāpj vispārīgo pārbaudes veikšanas pienākumu". Turklāt Pirmās instances tiesa uzskatīja par nenozīmīgu to, ka pārbaudes uz vietas tika veiktas pēc 31. augusta un to rezultātā

36 — Turpat, 60. punkts.
37 — Turpat, 61. punkts.
38 — Turpat, 65. punkts.
39 — Turpat, 67. un 69. punkts.

tika izdarīti labojumi. Pēc Pirmās instances tiesas uzskatiem, šis apstāklis īstenībā nenozīmē, ka "būtu veiktas visas nepieciešamās pārbaudes un nenorāda uz to, ka pārbaudes uz vietas izrietēja no efektīvas risku analīzes, kas tika veikta pēc 31. augusta" [40].

35. Visbeidzot, Pirmās instances tiesa noraidīja arī otrā pamata otro daļu, kurā tika izvirzīts, ka nav pastāvējis reāls ELVGF zaudējumu risks, kas ir viens no pamatnostādņu nosacījumiem finansiālas korekcijas piemērošanai, kā arī trešo pamatu, kas ir pamatots uz samērīguma principa pārkāpumu.

IV — Tiesvedība Tiesā un lietas dalībnieku prasījumi

36. Ar prasības pieteikumu, kas iesniegts Tiesas kancelejā 2006. gada 13. oktobrī, apelācijas sūdzības iesniedzēja pārsūdzēja iepriekš minēto spriedumu.

37. Lietas dalībnieku pārstāvji tika uzklausīti Tiesas sēdē 2007. gada 21. jūnijā.

38. Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi Tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdēto spriedumu un, apmierinot pirmajā instancē celto prasību, atcelt apstrīdēto lēmumu;

— pakārtoti, atcelt apstrīdēto spriedumu un, pamatojoties uz Tiesas neierobežoto kompetenci, samazināt apelācijas sūdzības iesniedzējai apstrīdētajā lēmumā piemēroto korekciju līdz EUR 1 491 085;

— pakārtoti tam, atcelt apstrīdēto spriedumu un nosūtīt lietu atpakaļ izskatīšanai Pirmās instances tiesai;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus par procesu Tiesā un Pirmās instances tiesā.

39. Komisijas prasījumi Tiesai ir šādi:

— noraidīt apelācijas sūdzību;

— piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējai atlīdzināt izdevumus.

40 — Turpat, 70. punkts.

V — Juridiskā analīze

A — *Par apelācijas sūdzību par Pirmās instances tiesas spriedumu*

40. Apelācijas sūdzības iesniedzēja savas apelācijas pamatojumam izvirza četrus pamatus. Pirmais ir par faktu sagrozīšanu. Otrais ir par Regulas Nr. 3508/92 8. panta, Regulas Nr. 3887/92 6. un 9. panta, kā arī pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu. Trešais ir par samērīguma principa pārkāpumu. Ceturtais ir par tiesību kļūdu attiecībā uz Kopienu tiesu neierobežoto kompetenci apskatāmajā lietā.

1) Par pirmo apelācijas pamatu, kas ir pamatots ar faktu sagrozīšanu

41. Apelācijas sūdzības iesniedzēja paskaidro, ka kopš 1996. gada izmantojamā lauksaimniecībā izmantojamu zemes gabalu identifikācijas sistēma ĢIS lietas faktisko apstākļu laikā vēl nebija obligāta, tā, pamatojoties uz Regulu Nr. 1593/2000, kļuva par obligātu tikai 2005. gadā un bija precīzāka un efektīvāka par citās dalībvalstīs esošajām sistēmām, jo tā bija ieviesta katram atsevišķam lauksaimniecībā izmantojamam zemes gabalam (un nevis zemes gabalu grupai) un pamatojās uz aerofotouzņēmumiem (un nevis uz kartēm vai kadastra reģistriem). Ar lauksaimniecībā izmantojamu zemes gabalu identifikāciju ĢIS bija jāļauj atbalsta pieteikumu administratīvās pārbaudes ietvaros veikt jauktās pārbaudes, kuru mērķis ir noteikt un novērst zemes gabalu pārklāšanos un nepieļaut, lai vienam zemes gabalam tiktu izsniegti vairāki atbalsti. Savukārt ražas novākšanas gados, uz kuriem atsaucas apstrīdētais spriedums (no 1999. līdz 2001. gadam, turpmāk tekstā — "atbilstošais periods"), Beļģijas iestādes nekad nav uzskatījušas ĢIS par precīzu lauksaimniecībā izmantojamu zemes gabalu mērīšanas instrumentu. ĢIS platības varēja nebūt precīzas, jo tās nepamatojās uz zemes mērījumiem vai uz foto uzņemšanu no attāluma, bet tika aprēķinātas, pamatojoties uz audzētāju manuāli veiktajām zemes gabalu atzīmēm uz aerofotogrāfijām. Tomēr manuāli veicot atzīmes vai saglabājot tās ĢIS, *Bureau provincial* (reģionālā iestāde) tehniskais personāls varēja pieļaut kļūdas vai neprecizitātes, kuras, kaut arī ierobežotā apmērā, tomēr varēja ietekmēt platību aprēķinu, ņemot vērā, ka fotouzņēmumu mērogs bija 1:10 000. Turklāt atbilstošā perioda laikā ĢIS platības ne vienmēr atbilda uz zemes pastāvošai situācijai arī tāpēc, ka manuālās atzīmes tika izdarītas uz fotouzņēmumiem, kuri varēja būt līdz pieciem gadiem veci, laikā, kad katru gadu 25–30 % lauksaimniecībā izmantojamu zemes gabalu mainīja savu virsmu atkarībā no kultūras, kas uz tiem audzēta. Pēc apelācijas sūdzības iesniedzējas uzskata, ĢIS atļāva veikt tikai aptuvenu platību aprēķinu, bet precīzas zemes gabalu platības Beļģijā, kā arī citās dalībvalstīs, varēja noteikt tikai vai nu ar mērījumiem, ko veic persona ar vajadzīgo kvalifikāciju, vai arī interpretējot tos satelīta aerofotouzņēmumus, kas uzņemti, uztverot no attāluma.

42. Ņemot vērā šādas Beļģijas iestāžu pieņemtās ĢIS īpašības, Pirmās instances

tiesa būtu sagrozījusi faktus, apstrīdētā sprieduma 47. punktā uzskatot, ka ĢIS platības vairāk atbilst patiesībai nekā tās, ko atbalsta pieteikumos ir deklarējuši lauksaimnieki. Pirmās instances tiesa turklāt būtu nepareizi sapratusi ĢIS darbību, pirmkārt, uzskatot, ka administratīvās pārbaudes rezultātā konstatētā starpība starp ĢIS platību un deklarēto platību ir neskaidrība, kas norāda uz iespējamo pieteikuma nepilnību, un, otrkārt, uzskatot, ka ĢIS platības neprecizitāte neļauj noteikt, vai pastāv reālie ELVGF zaudējumi, un ka administratīvās pārbaudes ietvaros ĢIS ļauj skaidri identificēt ELVGF zaudējumu riskus. Viss apstrīdētais spriedums būtu pamatots uz kļūdainu pieņēmumu, ka ar ĢIS var atklāt neskaidrības deklarētajās platībās.

43. Komisija neuzskata, ka Pirmās instances tiesa būtu sagrozījusi faktus. Tā iebilst, ka Pirmās instances tiesa nemaz nav uzskatījusi ĢIS par mērīšanas instrumentu, bet uzskatīja, ka neatbilstība starp ĢIS platībām un deklarētajām platībām ļauj rasties nopietnām šaubām par pēdējām. Turklāt Komisija apgalvo, ka ĢIS mērķi nevarēja būt, kā to uzskata apelācijas sūdzības iesniedzēja, tikai lauksaimniecībā izmantojamu zemes gabalu identificēšana, to pārklāšanās noteikšana un dubulto deklarāciju meklēšana. Šajā sakarā tā norāda, ka saskaņā ar Regulas Nr. 3887/92 6. panta 2. punkta a) apakšpunktu administratīvās pārbaudes ietver "jo īpaši" un tātad ne tikai jauktās pārbaudes attiecībā uz deklarētiem zemes gabaliem, lai izvairītos no neattaisnotiem maksājumiem, un atgādina, ka šī paša panta 1. punktā ir paredzēts, ka administratīvās pārbaudes un pārbaudes uz vietas tiek izmantotas tā, lai tiktu nodrošinātas efektīvas pārbaudes par to nosacījumu ievērošanu, atbilstoši kuriem ir piešķirts atbalsts un piemaksas.

44. Manuprāt, Pirmās instances tiesa apstrīdētajā spriedumā nav sagrozījusi faktus.

45. Apstrīdētā sprieduma 47. punktā netiek apstiprināts ne tas, ka ĢIS platības atspoguļo patiesībā esošās lauksaimniecībā izmantojamu zemes gabalu platības, ne arī tas, ka ĢIS platības vairāk atbilst patiesībā esošajām platībām nekā deklarētās. Minētā punkta otrais teikums, saskaņā ar kuru "ja ĢIS platības vairāk atbilst patiesībai nekā tās, kas norādītas atbalsta pieteikumā, tad atbalsta maksājums par platībām, pamatojoties uz norādītajām platībām, ir nepamatots maksājums par labu prasītājam un tātad zaudējumi ELVGF", ir veidots, izmantojot pieļāvuma jēdzienus (sākoties ar "ja"). Līdz ar to tas vēlas pateikt, ka, ja ĢIS platības ir mazākas par deklarētajām platībām, atbalsta maksājums, pamatojoties uz pēdējām, ir zaudējums ELVGF, *pieņemot*, ka patiesībā esošās platības vairāk atbilst ĢIS platībām nekā deklarētajām platībām [41].

41 — Šī teikuma redakcija ir diezgan neveikla, jo nevajadzīgi sarežģītos vārdos izsaka acīmredzamu lietu, ka ELVGF cieš zaudējumus, ja atbalsts tiek izmaksāts, pamatojoties uz deklarētajām platībām, un tās ir lielākas par patiesībā esošajām.

46. Turklāt šī paša 47. punkta pirmajā teikumā esošais apgalvojums — saskaņā ar kuru "gadījumā, ja administratīvās pārbaudes rezultātā no ĢIS izriet, ka platības, kas ir deklarētas atbalsta pieteikumā, ir lielākas par ĢIS platībām, attiecīgā starpība ir neskaidrība, kas norāda uz iespējamo pieteikuma nepilnību" — man šķiet Pirmās instances Tiesas vērtējums, nevis fakta konstatācija. Apstrīdētajā spriedumā ir skaidri norādīts, ka Pirmās instances tiesa ņēma vērā "ĢIS datu neprecizitāti" [42] un ka tām netika piešķirta absolūtas patiesības vērtība. Jautājums, vai minētā starpība būtu pamatoti jāuzskata par "neskaidrību, kas norāda uz iespējamo pieteikuma nepilnību", līdz ar to, manuprāt, nepieder pie faktu noskaidrošanas.

47. Vai šis jautājums ir par faktu izvērtēšanu, uz kuru neattiecas pārbaude apelācijas instancē, vai par faktu juridisko kvalifikāciju, ko turpretī var apstrīdēt Tiesā?

48. Man šķiet, ka tas būtībā ir par nozīmi, kāda būtu jāpiešķir minētai starpībai attiecībā uz dalībvalstu un to iestāžu pienākumiem. Visbeidzot, runa ir par nozīmi, kādu būtu jāpiešķir dalībvalstu pienākumam organizēt efektīvu pārbaudes un novērošanas sistēmu [43] un jo īpaši organizēt atbilstoši Regulas Nr. 3508/92 8. pantam un Regulas Nr. 3887/92 6. panta 1. punktam un 9. panta 2. punktam administratīvās pārbaudes un pārbaudes uz vietas, kas spēj nodrošināt būtisku un formālu atbalsta piešķiršanas nosacījumu pareizu ievērošanu. Tātad tas ir tiesību jautājums, kurā Tiesa ir kompetenta lemt apelācijas tiesvedības ietvaros un kuru apelācijas sūdzības iesniedzēja konkrētāk un precīzāk norāda otrajā pamatā, ko pašlaik vēlos apskatīt.

2) Par otro apelācijas pamatu, kas pamatots ar Regulas Nr. 3508/92 8. panta, Regulas Nr. 3887/92 6. un 9. panta, kā arī pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu

49. Otrais pamats apelācijas sūdzībā tiek sadalīts piecās daļās. Pirmajās trijās daļās tiek apstrīdēti Pirmās instances tiesas vērtējumi par iebildumu, kas pamatots ar Beļģijas iestāžu nepietiekamo reakciju uz administratīvās pārbaudes rezultātā par ĢIS konstatētajām neskaidrībām. Ceturtā daļa ir par Pirmās instances tiesas vērtējumiem attiecībā uz iebildumu, kas pamatojas uz novēloto grafisko datu saglabāšanu ĢIS. Piektajā daļā

42 — Skat., piemēram, apstrīdētā sprieduma 48. punktu, kurā var izlasīt, ka "ĢIS datu neprecizitāte nenozīmē, ka tie nav nozīmīgi".

43 — 1990. gada 12. jūnija spriedums lietā C-8/88 Vācija/Komisija (*Recueil*, I-2321. lpp., 16. punkts) un iepriekš minētais spriedums lietā Spānija/Komisija, 35. punkts.

apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka vairākos apstrīdētā sprieduma punktos ir ticis pārkāpts pienākums norādīt pamatojumu.

50. Tā kā apskatāmā pamata piektajā daļā norādītie apstrīdētā sprieduma pamatojuma trūkumi, arī pieņemot, ka tie pastāv, netraucē Tiesai izvērtēt pēc būtības iebildumus, kas izvirzīti pirmajās četrās šī pamata daļās, sākšu tās izvērtēt.

a) Par pirmajām trijām pamata daļām (par iebildumu, kas pamatots ar Beļģijas iestāžu nepietiekamo reakciju uz neskaidrībām, kas ir atklātas ar ĢIS administratīvās pārbaudes rezultātā)

i) Lietas dalībnieku argumenti

— Par pirmo pamata daļu, kas ir par Regulas Nr. 3887/92 6. panta 7. daļas pārkāpumu attiecībā uz atbilstošu līdzekļu definīciju, lai noteiktu lauksaimniecībā izmantojamu zemes gabalu platības

51. Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka apstrīdētā sprieduma 49. punktā, uzskatot ĢIS par "kontroles instrumentu, kas var sniegt atbilstošas norādes, pārsniedzot Regulas Nr. 3887/92 6. panta 2. punktā noteiktos tiešos pienākumus", var ļaut identificēt ELVGF zaudējumu risku, Pirmās instances tiesa ir pārkāpusi šīs regulas 6. panta 7. punktu. Šis noteikums faktiski liek dalībvalstīm definēt atbilstošus līdzekļus, lai noteiktu lauksaimniecībā izmantojamu zemes gabalu platības. Tā kā Beļģijas iestādes ir nolēmušas, ka lauksaimniecībā izmantojamu zemes gabalu platība bija jānosaka ar mērījumiem uz vietas, ko veic mērnieks vai cits kvalificēts ierēdnis, vai ar satelīta (no attāluma uzņemto) fotouzņēmumu atšifrēšanu, Pirmās instances tiesa nevarēja piedēvēt ĢIS tādu lauksaimniecībā izmantojamu zemes gabalu platību mērīšanas instrumenta īpašību, ko Beļģijas iestādes tai neatzina.

52. Komisija uzskata, ka Regulas Nr. 3887/92 6. panta 7. punktam nav nozīmes šajā lietā tiktāl, ciktāl, pēc tās uzskata, šis noteikums attiecībā uz lauksaimniecībā izmantojamu zemes gabalu mērījumiem tiek piemērots pārbaudēm uz vietas un nevis uz administratīvajām pārbaudēm. Jebkurā gadījumā Komisija atzīmē, ka Beļģijas iestādes no 1996. gada ir brīvi izvēlējušās lauksaimniecībā izmantojamu zemes gabalu identifikācijas sistēmu — un tātad arī administratīvās pārbaudes sistēmu — kas pamatojas uz aerofotouzņēmumiem, šo izvēli tieši atļauj Regulas Nr. 3508/92 4. pants, līdz ar to tām bija jāizdara attiecīgie secinājumi gadījumā, ja pastāvēs starpība starp deklarētajām platībām un ĢIS platībām, un attiecīgi jārīkojas.

— Par otro un trešo daļu, kas attiecas uz Regulas Nr. 3508/92 8. panta, Regulas Nr. 3887/92 6. panta 1. punkta un 9. panta 2. punkta pārkāpumiem

53. Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka rīcība, kas saskaņā ar Komisijas kopsavilkuma ziņojumu būtu jāveic Beļģijas iestādēm gadījumā, ja tiek konstatēta pozitīva starpība starp deklarētajām platībām un ĢIS platībām (veikt pārbaudi uz vietas vai samazināt platību salīdzinājumā ar deklarēto; turpmāk tekstā arī — "neveiktie pasākumi"), nav jāuzskata par obligātu tāpēc, ka tas netieši izriet no vispārīga Regulas Nr. 3508/92 8. pantā un Regulas Nr. 3887/92 6. panta 1. punktā un 9. panta 2. punktā noteiktā pienākuma organizēt efektīvu pārbaudes un novērošanas sistēmu. Pirmās instances tiesa ir kļūdaini piemērojusi šos noteikumus, uzskatot, ka saskaņā ar tiem Beļģijas iestādēm būtu jāpieņem neveiktie pasākumi.

54. Pirmkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja uzsver, ka saskaņā ar Regulas Nr. 3508/92 8. pantu, kā arī Regulas Nr. 3887/92 6. un 7. pantu dalībvalstīm ir plaša rīcības brīvība attiecībā uz to integrētas administrācijas un pārbaudes sistēmas organizāciju, brīvība, kuru Komisijai ir jāievēro. Tomēr, izvērtējot vai īstenojot šo brīvību, Beļģijas iestādes ir nodrošinājušas efektīvu pārbaudes sistēmu, Pirmās instances tiesa kļūdaini nav ņēmusi vērā to, ka minēto iestāžu pieņemtā pārbaudes sistēma stipri pārsniedza Kopienu tiesiskajā regulējumā paredzēto, jo tā paredzēja risku analīzi, pamatojoties uz trīspadsmit kritērijiem, nevis uz tikai četriem, kurus tieši paredz Regulas Nr. 3887/92 6. panta 4. punkts, kā arī lauksaimniecībā izmantojamu zemes gabalu identifikācijas sistēmu, kas ir pamatota uz atsevišķiem zemes gabaliem, nevis uz zemes gabalu grupām.

55. Otrkārt, Beļģijas iestāžu pienākums izpildīt neveiktos pasākumus ir pretrunā skaidri izteiktiem atvasināto tiesību noteikumiem. No vienas puses, šis pienākums ir pretrunā Regulas Nr. 3887/92 6. panta 3. punktam, kas paredz pārbaudi uz vietas tikai būtiskai paraugu grupai, kam jāietver 5 % atbalsta pieteikumu. Noteikt neveiktos pasākumus kā pienākumu īstenībā nozīmētu padarīt foto uzņemšanu no attāluma par obligātu administratīvās pārbaudes fāzē, kad foto uzņemšana no attāluma patiesībā ir pārbaudes forma uz vietas. No otras puses, šis pienākums ir pretrunā Regulas Nr. 3887/92 9. panta 2. punktam, kas paredz deklarēto platību samazināšanu gadījumā, ja tās pārsniedz "faktiski apstiprinātās", proti, sprieduma lietā *Agrargenossenschaft Pretzsch* [44] izpratnē, tās, kas noteiktas pārbaudē uz vietas. Pienākums samazināt platības, ja pastāv pozitīva starpība starp deklarētajām un administratīvās pārbaudes rezultātā noteiktajām, tika ieviests tikai, sākot

44 — 2002. gada 28. novembra spriedums lietā C-417/00 (*Recueil*, I-11053. lpp., 48. punkts).

ar 2002. ražas novākšanas gadu, pamatojoties uz Regulas Nr. 2419/2001 31. pantu.

56. Treškārt, pienākums izpildīt neveiktos pasākumus ir pretrunā arī tādiem vispārīgiem Kopienu tiesību principiem kā tiesiskās drošības un nediskriminācijas principi. No vienas puses, šāda pienākuma sekas būtu lauksaimnieku sodīšana, pat neveicot pārbaudi uz vietas, lai gan šī iespēja neizrietēja no skaidriem un tieši izteiktiem pienākumiem un līdz ar to lauksaimnieki to nevarēja paredzēt. No otras puses, šāda pienākuma sekas būtu Beļģijas Karalistes diskriminācija salīdzinājumā ar pārējām dalībvalstīm, kuras izmantoja nevis ĢIS, kas ir pamatota uz atsevišķiem zemes gabaliem, bet gan tādas sistēmas, kas administratīvajā pārbaudē ir daudz neprecīzākas, kā arī mazāk efektīvas.

57. Ceturtkārt, Pirmās instances tiesa kļūdaini uzskatīja par nepieņemamu atsauci uz pielaides robežu administratīvajā pārbaudē. Pielaides robežas izmantošana ir skaidri noteikta Regulas Nr. 3887/92 6. panta 7. punktā un ietverta administratīvajā pārbaudē pat Komisijas pašas izdotajos ieteikumos [45], un ir *a fortiori* pamatota šai lietā, jo no ĢIS iegūtie dati par lauksaimniecībā izmantojamu zemes gabalu platību nebija īpaši uzticami.

58. Komisija apgalvo, ka pienākums pildīt neveiktos pasākumus ir ietverts pašreiz spēkā esošajās normās, kas nosaka, ka dalībvalstis it īpaši veic visu atbalsta pieteikumu administratīvo pārbaudi (Regulas Nr. 3508/92 8. panta 1. punkts), lai nodrošinātu "efektīvas pārbaudes" par to nosacījumu ievērošanu, atbilstoši kuriem ir piešķirts atbalsts un piemaksas (Regulas Nr. 3887/92 6. panta 1. punkts). Konstatējot pozitīvu starpību starp deklarētajām platībām un ĢIS platībām, Beļģijas iestādes, pēc Komisijas uzskata, nevarēja palikt bezdarbībā, tādējādi liedzot Kopienu tiesībās paredzētajām administratīvajām pārbaudēm to lietderīgo iedarbību.

59. Komisija noliedz, ka no minētā pienākuma esamības apstiprinājuma izriet, ka administratīvās pārbaudes fāzē vajadzētu piemērot foto uzņemšanas no attāluma metodoloģiju. Tā atgādina, ka no attāluma uzņemto fotogrāfiju izmantošana administratīvajā pārbaudē ir Beļģijas iestāžu izvēle un tā nav tā pati, kas fiziskā pārbaude ar foto uzņemšanu no attāluma.

60. Attiecībā uz iepriekš minēto spriedumu lietā *Agrargenossenschaft Pretzsch* Komisija

45 — Apelācijas sūdzības iesniedzēja atsaucas uz Izpētes ģenerāldirektorāta dokumentu "Tehniskie ieteikumi 2000. tirdzniecības gadam" Nr. OL/104/M2066/2000 un Lauksaimniecības un Lauku attīstības ģenerāldirektorāta dokumenta Nr. VI/8388/94 pielikumu.

uzskata, ka šī sprieduma 48. punkts, uz ko atsaucas apelācijas sūdzības iesniedzēja, ir jālasa, ņemot vērā to, ka tā sprieduma pamatā esošās lietas apstākļos tikai pārbaude uz vietas varēja atklāt konstatēto pārkāpumu. Tā norāda, ka apskatāmā sprieduma 40. punktā Tiesa nenošķir administratīvo pārbaudi no pārbaudes uz vietas, apstiprinot, ka "starpības starp deklarēto platību un platību, kas tika noteikta kompetento iestāžu veiktās pārbaudes rezultātā, konstatējums *per sé* norāda uz soda piemērošanu". Turklāt Regulas Nr. 2419/2001 31. panta 2. punkts tikai precizēja to, kas jau bija noteikts Regulas Nr. 3887/92 9. panta 2. punktā.

61. Pirmās instances tiesas veiktā šeit apskatāma tiesiskā regulējuma interpretācija nav pretrunā tiesiskās drošības un nediskriminācijas principam. Pirmkārt, Pirmās instances tiesa spriedumā ir norādījusi, ka Beļģijas iestādēm bija iespēja veikt pārbaudi uz vietas. Otrkārt, vienreiz izvēloties noteiktu pārbaudes veidu, Beļģijas iestādēm vajadzēja izmantot tikai šo metodi un nodrošināt pārbaužu efektivitāti saskaņā ar Regulas Nr. 3887/92 6. panta 1. punktu.

62. Visbeidzot, saskaņā ar Komisijas viedokli Regulas Nr. 3887/92 6. panta 7. punktā minētā pielaides robeža attiecas tikai uz pārbaudēm uz vietas. Tās ieteikumi, uz kuriem atsaucas apelācijas sūdzības iesniedzēja, protams, paredz pielaides robežas lietošanu administratīvajā pārbaudē, pārbaudot datus par platībām, bet attiecas vienīgi uz datiem, kas iegūti lauksaimniecībā izmantojamu zemes gabalu identifikācijas sistēmas, kas pamatojas uz ortofotogrāfēšanu, veidošanas sākumposmā un nevis arī uz tiem datiem, kas tika iegūti sekojošos posmos.

ii) Vērtējums

63. Otrā pamata pirmo trīs daļu ietvaros izvirzītos iebildumus var izskatīt kopā tiktāl, ciktāl būtībā tie visi ir vērsti uz to, lai pierādītu, ka Pirmās instances tiesa apstrīdētajā spriedumā ir kļūdaini uzskatījusi, ka Regulas Nr. 3508/92 8. pants, kā arī Regulas Nr. 3887/92 6. panta 1. punkts un 9. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādā nozīmē, ka tādā situācijā kā šajā lietā tie liek Beļģijas iestādēm pildīt neveiktos pasākumus. Šī viedokļa pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzēja papildu argumentiem, kas pamatojas uz minētiem noteikumiem, min arī argumentus, kas ir pamatoti ar citiem šī paša Regulas Nr. 3887/92 6. panta noteikumiem un uz vispārīgiem Kopienu tiesību principiem.

64. Pirms apskatīt šos argumentus, jāatgādina, kā tostarp apstrīdētajā spriedumā to ir izdarījusi Pirmās instances tiesa, ka atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai, ja Komisija

atsakās segt konkrētas izmaksas no ELVGF līdzekļiem, pamatojot to ar izmaksām, kas radušās uz dalībvalsti attiecināma Kopienas tiesiskā regulējuma pārkāpumu rezultātā, Komisijai nav izsmeļoši jāpierāda šīs dalībvalsts veikto pārbaužu nepietiekamība vai tās iesniegto aprēķinu kļūdas, bet tai ir jāsniedz pierādījumi par savu šaubu pamatotību attiecībā uz valsts iestāžu veiktajām pārbaudēm vai pareizu spēkā esošo Kopienu tiesību aktu piemērošanu. Šo Komisijas pierādīšanas pienākuma atvieglojumu izskaidro tas, ka dalībvalstij ir priekšrocības saņemt un pārbaudīt tos datus, kas vajadzīgi ELVGF grāmatojumu noskaidrošanai, un tādēļ tai ir jāiesniedz sīkāk izstrādāti un pilnīgāki pierādījumi veiktajām pārbaudēm un, ja vajadzīgs, Komisijas apgalvojumu neprecizitātei [46].

65. No tā izriet, ka Pirmās instances tiesa savā analīzē pareizi centās noskaidrot, vai Komisijas pārbaužu rezultāti bija tādi, kas radīja šai institūcijai nopietnas un pamatotas šaubas par Beļģijas iestāžu šai lietā veikto pārbaužu efektivitāti. Šajā sakarā attiecībā uz pirmo no Komisijas kopsavilkuma ziņojumā izteiktiem iebildumiem Pirmās instances tiesa pieņēma apstiprinošu secinājumu pēc tam, kad tā ņēma vērā, pirmkārt, to, ka pozitīva starpība starp deklarētajām platībām un ĢIS platībām veidoja "neskaidrību, kas norāda uz iespējamo pieteikuma nepilnību", uz kuru Beļģijas iestādēm bija atbilstošā veidā jāreaģē, un, otrkārt, ka Beļģijas iestāžu rīcība šādu neskaidrību gadījumā nebija atbilstoša reakcija, kam bija jābūt neveikto pasākumu pieņemšanai.

66. Apstrīdētā sprieduma 52. punktā Pirmās instances tiesa ir atzinusi, ka Kopienas tiesiskais regulējums, kas bija spēkā attiecīgajā periodā, tiešā veidā nelika Beļģijas iestādēm pildīt neveiktos pasākumus, ja tika konstatētas neskaidrības. Tomēr Pirmās instances tiesa netiešā veidā ir secinājusi šo pienākumu no Regulas Nr. 3508/92 8. panta, kā arī Regulas Nr. 3887/92 6. panta 1. punkta un 9. panta 2. punkta.

67. Svarīgs jautājums, kas ir izvirzīts pirmajās trijās otrā pamata daļās, būtībā ir tas, vai Pirmās instances tiesa šādā veidā nav nepareizi interpretējusi no minētiem noteikumiem izrietošo dalībvalstu pienākumu nozīmi.

68. Patiešām, saskaņā ar Pirmās instances tiesas minēto Tiesas judikatūru dalībvalstu pienākums izveidot noteiktu novērošanas līdzekļus un kontroles noteikumus, kas dalībvalstīm nav tieši noteikts Kopienu tiesiskajā

46 — 2005. gada 14. aprīļa spriedums lietā C-335/03 Portugāle/Komisija (Krājums, I-2955. lpp., 68. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

regulējumā šajā jautājumā, attiecībā uz tām var netieši izrietēt no tā, ka saskaņā ar šo tiesisko regulējumu dalībvalstīm ir jāpiemēro piemaksu un atbalsta režīmi un jāorganizē efektīva kontroles un novērošanas sistēma [47].

69. Jo īpaši papildus Regulas Nr. 729/70 8. panta 1. punktam un tam atbilstošajam Regulas Nr. 1258/99 8. panta 1. punktam, kuros ir noteikts dalībvalstīm vispārīgs pienākums veikt vajadzīgos pasākumus, lai pārliecinātos, ka Fonda finansētie darījumi tiek reāli veikti un izpildīti pareizi, novērstu un atklātu nepilnības un atgūtu nepilnību vai nolaidības rezultātā zaudētās summas, ir jāpiemin arī Regulas Nr. 3508/92 8. panta 1. un 2. punkts, kuros ir noteikts, ka dalībvalstīm jāveic atbalsta pieteikumu administratīvā pārbaude, papildinot to ar pārbaudi uz vietas, kas attiecas uz lauku saimniecības paraugu, kā arī Regulas Nr. 3887/92 6. panta 1. punkts, saskaņā ar kuru administratīvās pārbaudes un pārbaudes uz vietas tiek veiktas, nodrošinot efektīvas pārbaudes par to nosacījumu ievērošanu, atbilstoši kuriem ir piešķirts atbalsts un piemaksas.

70. No šiem noteikumiem, tos apskatot kopā ar EK līguma 10. pantā noteikto pienākumu lojāli sadarboties ar Komisiju, jo īpaši attiecībā uz pareizu Kopienu resursu izmantošanu, izriet, ka dalībvalstīm ir pienākums organizēt administratīvās pārbaudes un pārbaudes uz vietas, kas ļauj nodrošināt to, ka formālie un materiālie piemaksu piešķiršanas nosacījumi tiek izpildīti pareizi [48].

71. Tomēr man nešķiet, ka apskatāmajā lietā attiecībā uz Beļģijas iestādēm no minētā pienākuma varētu izrietēt tās sekas, kuras no tā ir secinājusi Komisija un Pirmās instances tiesa.

72. Ar Regulu Nr. 3508/92 un Nr. 3887/92 izveidotās integrētas administrācijas un kontroles sistēmas (turpmāk tekstā — "IAKS") mērķis, pēc Tiesas domām, ir "padarīt efektīvākus administrācijas un kontroles pasākumus". Tādēļ tā galvenokārt pamatojas uz lauksaimnieku atbalsta pieteikumā sniegtajām ziņām. Tiesa ir noteikusi, ka "efektīva procedūra nozīmē, ka informācijai, kas jāsniedz atbalsta pieprasītājam saskaņā ar [Regulas Nr. 3887/92] 6. pantu, jau sākotnēji ir jābūt pilnīgai, lai būtu iespējams iesniegt pareizu kompensācijas maksājumu pieteikumu un izvairīties no sodiem" [49].

47 — Iepriekš minētais 1990. gada 12. jūnija spriedums lietā Vācija/Komisija, 16. punkts, un iepriekš minētais spriedums lietā Spānija/Komisija, 35. punkts.

48 — Skat. iepriekš minēto 1990. gada 12. jūnija spriedumu lietā Vācija/Komisija, 20. punkts, un spriedumu lietā Spānija/Komisija, 36. punkts.

49 — 2002. gada 16. maija spriedums lietā C-63/00 *Schilling* un *Nehring* (*Recueil*, I-4483. lpp., 34. punkts).

73. Tiesa turklāt ir uzsvērusi, ka "attiecībā uz IAKS ietvaros piešķiramo atbalstu izsniegšanu runa ir par procedūrām ar lielu pieteikumu skaitu", tādēļ "efektīva Kopienu šīs jomas finansiālo interešu aizsardzība pieprasa, lai atbalsta saņēmēji aktīvi iesaistītos šo procedūru pareizā izpildē un uzņemtos atbildību par summu, kas tiem piešķirtas IAKS ietvaros, pareizību" [50].

74. Pēc Tiesas uzskatiem, no Regulas Nr. 3508/92 un Regulas Nr. 3887/92 izriet, ka "valsts iestādēm nav pienākuma, vēl jo vairāk, tās pat nevar veikt pārbaudes par visu tām iesniegto atbalsta pieteikumos esošo deklarāciju patiesumu" [51]. Jo īpaši, runājot par Regulas Nr. 3887/92 6. panta 3. punktā minētajām pārbaudēm uz vietas attiecībā uz atbalsta pieteikumiem par "dzīvniekiem", Tiesa ir uzsvērusi, ka tie "ir būtisks pieteikumu paraugs", bet ka "šis paraugs var atspoguļot tikai 10 % no lauksaimnieku iesniegtiem pieteikumiem [..]" [52], kas ir minētā noteikuma pirmajā apakšpunktā paredzētā procentu daļa un kas saskaņā ar šī noteikuma otro apakšpunktu ir samazināta līdz 5 % atbalsta pieteikumiem par "platībām".

75. Ar Regulu Nr. 3508/92 un Regulu Nr. 3887/92 izveidotajā sistēmā pārbaudes uz vietas, pat pārbaudot atbalsta pieteikumos deklarēto platību precizitāti, tomēr tiek uztvertas kā pārbaudes instruments, kura piemērojamība ir ierobežota (ar paraugiem) un uz kuru attiecas vairāki noteikumi, kas ne tikai reglamentē izpildes veidus (skat. Regulas Nr. 3887/92 6. panta 7. punktu un 7. panta 1. punktu), bet arī skaidri nosaka to nosacījumus. Šajā sakarā šīs Regulas 6. panta 4. punktā ir noteikts, ka atbildīgā valsts iestāde atlasa piemaksu vai atbalsta pieteikumus, kurus būtu jāpārbauda uz vietas, "pamatojoties uz risku analīzi un ņemot vērā iesniegto atbalsta pieteikumu raksturotspējas elementu".

76. Tātad konkrēta atbalsta pieteikuma pārbaudes uz vietas veikšana šīs sistēmas ietvaros paredz, ka šim pieteikumam ir jābūt izvēlētam, pamatojoties uz iepriekš veikto risku analīzi, kurā tika apskatīti visi iesūtītie pieteikumi un kas pamatojās uz Regulas Nr. 3887/92 6. panta 4. punktā skaidri uzskaitītiem parametriem, kā arī uz papildu parametriem, kurus katrai dalībvalstij šī norma ļauj noteikt, un uz iespējamiem citiem parametriem, kas būtu jāizmanto, lai nodrošinātu kontroles sistēmas efektivitāti kā, piemēram,

50 — Iepriekš minētais spriedums lietā *Agrargenossenschaft Pretzsch*, 45. punkts.

51 — Iepriekš minētais spriedums lietā *Schilling* un *Nehring*, 37. punkts, un iepriekš minētais spriedums lietā *Agrargenossenschaft Pretzsch*, 52. punkts.

52 — Iepriekš minētais spriedums lietā *Schilling* un *Nehring*, 37. punkts.

pēc Tiesas uzskatiem, "esošā tirdzniecības gada administratīvo pārbaužu rezultātiem" [53].

77. Attiecībā uz Regulas Nr. 3887/92 8. panta 1. punktā noteiktajām administratīvajām pārbaudēm ir taisnība, ka, kā uzskata Komisija, to priekšmets, ņemot vērā Regulas Nr. 3887/92 6. panta 2. punktā izmantoto vārdu savienojumu "jo īpaši", nav obligāti tikai skaidri noteiktais šai pēdējā noteikumā, proti, attiecībā uz atbalstiem par platībām tikai jauktās zemes gabalu pārbaudes, lai izvairītos no netaisnīgas atbalstu pārklāšanās. Kā apstrīdētajā spriedumā to uzsvēra Pirmās instances tiesa, Tiesa ir norādījusi, ka "pirms pārbaudēm uz vietas veicamā administratīvā pārbaude ir jāveic tā, lai ļautu valsts iestādēm izdarīt visus iespējamos skaidros vai apšaubāmos secinājumus, lai izpildītu atbalsta piešķiršanas nosacījumus" [54].

78. Tomēr, pirmkārt, es pavisam neesmu pārliecināts, ka atbalsta pieteikumā deklarēto platību precizitāte ir jāuztver kā atbalsta piešķiršanas nosacījums. Regulas Nr. 3887/92 9. panta 2. punkts paredz, ka pozitīva starpība starp deklarēto platību un "apstiprināto" platību ir pamatā atbalsta atteikumam (vai atcelšanai) tikai tad, ja tā pārsniedz 20 % no faktiskās platības. Otrkārt, jānorāda, ka Tiesa ir apstiprinājusi arī, ka "Kopienu likumdevējs ir iecerējis administratīvo pārbaudi un pārbaudi uz vietas kā divus pārbaudes instrumentus, kuri, kaut arī nošķirti, tomēr viens otru papildina" [55], kas acīmredzami nozīmē, ka viens otru nedublē.

79. Jo īpaši man nešķiet, ka varētu uzskatīt, ka attiecīgajā periodā dalībvalstīm bija jāorganizē administratīvās pārbaudes tādā veidā, lai būtu iespējams cita starpā pārliecināties par atbalsta pieteikumā norādīto platību precizitāti. Savā iebildumu rakstā Komisija nav centusies apstiprināt šo prasību, kas tostarp netika apstiprināta arī apstrīdētajā spriedumā. Pirmās instances tiesas izvēlētā un Komisijas aizstāvētā pieeja drīzāk ir bijusi tāda, ka brīdī, kad Beļģijas iestādes sev izveidoja ĢIS — instrumentu, kurš nebija obligāts un nebija piemērots lauksaimniecībā izmantojamu zemes gabalu platību mērīšanai, bet tomēr spēja sniegt informāciju par šīm platībām, — tām bija jāsecina no šīs informācijas vajadzīgos secinājumus.

53 — Skat. iepriekš minēto spriedumu lietā Spānija/Komisija, 34.–41. punkts, kurā Tiesa cita starpā noteica, ka Regulas Nr. 3887/92 6. panta 4. punktā noteiktais elementu uzskaitījums, kas jāņem vērā risku analīzē, nav pilnīgs.

54 — Iepriekš minētais 1996. gada 3. oktobra spriedums lietā Vācija/Komisija, 17. punkts, un iepriekš minētais spriedums lietā Spānija/Komisija, 40. punkts, uz kuriem atsaucas apstrīdētā sprieduma 54. punkts.

55 — Iepriekš minētais 1996. gada 3. oktobra spriedums lietā Vācija/Komisija, 43. punkts, un iepriekš minētais spriedums lietā Spānija/Komisija, 38. punkts.

80. Ja tomēr no attiecīgajā periodā spēkā esošā tiesiskā regulējuma neizrietēja Beļģijas iestāžu pienākums jau administratīvās pārbaudes laikā pārliecināties par lauksaimniecībā izmantojamu zemes gabalu platību precizitāti, uzskatu, ka Pirmās instances tiesa ir kļūdaini noraidījusi ĢIS datu par platībām neprecizitāšu nozīmi, kas šajā lietā ir skaidra [56]. Beļģijas valdība ir plaši paskaidrojusi — vispirms administratīvās procedūras ietvaros, pēc tam Pirmās instances tiesā un beidzot Tiesā priekšā — iemeslus, kāpēc ĢIS platības ne vienmēr precīzi atspoguļoja patiesās lauksaimniecībā izmantojamu zemes gabalu platības. Tā ir norādījusi grūtības saistībā ar *manuālo* zemes gabalu atzīmēšanu, ar šo atzīmju ne vienmēr optimālo saglabāšanu ĢIS un ar arī novecojošu aerofotouzņēmumu izmantošanu, kas ir grūtības, kuras ne Komisija, ne Pirmās instances tiesa nav nekādā veidā atspēkojušas.

81. Ja patiešām Beļģijas iestādēm bija jāizdara vajadzīgie secinājumi no ĢIS datiem, man tomēr šķiet, ka tad patiešām šajos secinājumos nevarēja neņemt vērā šo datu dabu un tātad arī to neprecizitāti. Būtībā ĢIS bija jāuztver tāda, kāda tā bija, ņemot vērā to, ka Beļģijas iestādēm nevar pārmest un arī netika pārmests, ka ĢIS bija jābūt savādākai, nekā tā ir bijusi.

82. Šādā nozīmē es piekrītu Beļģijas valdības uzskatam, ka, ņemot vērā šo neprecizitāti, pozitīva starpība starp deklarētajām platībām un ĢIS platībām nav pati par sevi uztverama kā "neskaidrība, kas norāda uz iespējamo atbalsta pieteikuma nepilnību", kas katrā gadījumā noteiktu, ka atbalsta aprēķins jāveic vai nu pamatojoties uz ĢIS platībām, vai uz pārbaudi uz vietas.

83. Atbalsta summas aprēķins, pamatojoties uz platībām, kas ir mazākas par deklarētajām, ir pasākums, kas attiecīgajā periodā bija paredzēts Regulas Nr. 3887/92 9. panta 2. punktā, no kura pirmās daļas pirmā teikuma izriet, ka, ja atbalsta pieteikumā deklarētā platība pārsniedz faktiski apstiprināto platību, atbalstu aprēķina, pamatojoties uz platību, kas tika noteikta pārbaudes laikā. Tomēr, kā atgādina Beļģijas valdība, iepriekš minētā sprieduma lietā *Agrargenossenschaft Pretzsch* 48. punktā Tiesa ir norādījusi, ka "Regulas Nr. 3887/92 9. panta 2. punkta pirmās un otrās daļas mērķis ir salīdzināt atbalsta pieteikumā norādīto ar pārbaužu *uz vietas* rezultātiem" [57], šī atsauce, šķiet, precizē šī sprieduma 40. punkta vispārīgo atsauci uz "atbildīgo iestāžu veikto pārbaudi",

56 — Skat. apstrīdētā sprieduma 48. punktu.

57 — Izcēlums slīprakstā mans.

uz ko atsaucas Komisija un saskaņā ar kuru no Regulas Nr. 3887/92 9. panta 2. punkta izriet, ka "starpības starp deklarēto platību un platību, kas tika noteikta atbildīgo iestāžu veiktās pārbaudes rezultātā, konstatējums pats par sevi norāda, ka jāpiemēro sods".

84. Līdz ar to man šķiet, kā to apgalvo Beļģijas valdība, ka Regulas Nr. 3887/92 9. panta 2. punkta izpratnē atbalsta summas aprēķins, kas pamatojas uz platībām, kuras ir mazākas par deklarētajām, ir iespējams tikai, ja platības tiek izmērītas pārbaudē uz vietas.

85. Jebkurā gadījumā uz šo jautājumu konkrētajā tiesvedībā var arī neatbildēt. Īstenībā, pat pieņemot, ka minētais noteikums ietver sevī arī pieņēmumu, ka platības realitātē nosaka ar administratīvo pārbaudi, man šķiet pilnīgi neiespējami, ņemot vērā noteiktas attiecīgajā periodā Beļģijas iestāžu izmantotās ĢIS īpašības un mērķus, kuri atbilda tai laikā spēkā esošajam Kopienu tiesiskajam regulējumam, uzskatīt ĢIS platības par "realitātē noteiktajām platībām" apskatāma noteikuma izpratnē.

86. Turklāt jāatzīmē, ka Pirmās instances tiesas apstiprinātā Komisijas pozīcija, saskaņā ar kuru, konstatējot pozitīvo starpību starp deklarētajām platībām un ĢIS platībām, Beļģijas iestādēm bija vai nu jāsamazina platības, vai jāveic pārbaude uz vietas, ietver acīmredzamu pretrunu. Ja ĢIS platības tiek uzskatītas par "faktiski apstiprināto platību" Regulas Nr. 3887/92 9. panta 2. punkta izpratnē, šāda veida starpība saskaņā ar šo noteikumu varētu būt pamatā vienīgi platības (un tātad arī atbalsta summas) samazināšanai un nevis pārbaudei uz vietas. Savukārt piekrist pārbaudei uz vietas kā pieņemamai alternatīvai, lai pārliecinātos par realitātē esošajām platībām, netiešā veidā nozīmētu noliegt ĢIS platībām "faktiski apstiprināto platību" nozīmi.

87. Turklāt, ja es uzskatu, ka pozitīva starpība starp ĢIS platībām un deklarētajām platībām pati par sevi nav pietiekama, lai Beļģijas iestādes pieņemtu neveiktos pasākumus, man šķiet pamatoti arī Beļģijas valdības izteiktie iebildumi par Pirmās instances tiesas vērtējumu, ka Beļģijas iestāžu reakcija, konstatējot šādu starpību, jebkurā gadījumā nav bijusi atbilstoša.

88. Vispirms ir jāatgādina, ka, kā ir noteikts apstrīdētā sprieduma 58. punktā, attiecīgajā periodā risku analīzes ietvaros, lai nošķirtu gadījumus, kuros ir jāveic pārbaude uz vietas, Beļģijas iestādes citu parametru starpā ir izmantojušas arī parametru par

starpību starp deklarēto platību un ĢIS platību. Beļģijas valdība ir precizējusi, ka šim kritērijam risku analīzes ietvaros ir būtiska nozīme. Kā izriet no apstrīdētā sprieduma 58. punkta, netiek apstrīdēts, ka attiecīgajā periodā pārbaudes uz vietas tika veiktas 10 % no platībatkarīgā atbalsta pieteikumiem, kas ir divreiz lielāks procents par to, ko pieprasa Regulas Nr. 3887/92 6. panta 3. punkts.

89. Pirmās instances tiesa tomēr ir uzskatījusi par nepieņemamu to, ka vienīgi gadījumi, kuros minētā pozitīvā vai negatīvā starpība pārsniedz 5 % pielaides robežu, tika ņemti vērā šajā parametrā risku analīzes ietvaros [58].

90. Šajā sakarā es piekrītu Beļģijas valdībai, kas norāda, ka, ja saskaņā ar Regulas Nr. 3887/92 6. panta 7. punktu pielaides robeža ir pieļauta lauksaimniecībā izmantojamu zemes gabalu platību mērījumos, Beļģijas iestādes varēja izmantot pielaides robežu arī administratīvajā pārbaudē, kas pēc brīvas un neapstrīdētas šo iestāžu izvēles tiek pamatota uz ĢIS iegūtajiem datiem par platībām, ko raksturoja neapstrīdamie tehniskie ierobežojumi attiecībā uz platību mērījumiem [59]. Pirmās instances tiesas apgalvojums par to, ka "neskaidrības nav mērīšanas kļūda, kas radās ĢIS neprecizitāšu dēļ, kā to norāda Beļģijas valdība, bet tās atspoguļo pretrunu starp deklarētiem datiem un Beļģijas iestāžu rīcībā esošiem administratīviem datiem", manuprāt, neatspēko minēto argumentu. Svarīgāk tomēr ir tas, ka šie dati, kurus Pirmās instances tiesa ir definējusi kā "administratīvus", patiesībā bija pakļauti atrunai kā ne vienmēr ticami, pat tik lielā mērā, lai tos pārbaudītu: īstenībā Beļģijas valdība jau ir paskaidrojusi Pirmās instances tiesā vairākos gadījumos, kuros tika konstatēta pozitīva starpība starp deklarētajām platībām un ĢIS platībām, ka šo datu pārbaužu, tos pārbaudot uz aerofotouzņēmumiem manuāli veikto platību atzīmju grafiskās saglabāšanas korektumu, rezultātā tie tika grozīti, novēršot minēto starpību [60].

91. Līdz ar to es uzskatu, ka Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, uzskatot, ka šajā lietā, piemērojot Regulas Nr. 3508/92 8. pantu, kā arī Regulas Nr. 3887/92 6. panta

58 — Apstrīdētā sprieduma 60. un 61. punkts.

59 — Apstrīdētā sprieduma 60. punktā Pirmās instances tiesa ir uzsvērusi, ka Kopienu tiesībās skaidri paredzētās pielaides robežas izmantošana mērījumos uz vietas ir pamatota, "ņemot vērā mērīšanas rīka tehniskās iespējas".

60 — Skat. jo īpaši prasības pieteikuma Pirmās instances tiesai 45. un 61. punktu, kā arī apstrīdētā sprieduma 58. punktu. Pielaides robežas izmantošana administratīvajā pārbaudē šķiet vēl jo mazāk problemātiska, jo, kā to ir paziņojusi Beļģijas valdība un Pirmās instances tiesā Komisija nav apstrīdējusi, attiecīgajā periodā visu Beļģijas deklarēto platību kopskaits tomēr bija mazāks par visu ĢIS platību kopskaitu.

1. punktu un 9. panta 2. punktu, un attiecībā uz pirmo no diviem Komisijas iebildumiem apelācijas sūdzības iesniedzējai, ka šī institūcija ir pietiekami pierādījusi nopietnu un pamatotu šaubu esamību par attiecīgajā periodā Beļģijas iestāžu veikto pārbaužu efektivitāti.

92. Tādēļ, manuprāt, apstrīdētais spriedums šajā daļā ir atceļams.

b) Par apelācijas pamata ceturto daļu (par iebildumu attiecībā uz novēloto datu grafisko saglabāšanu).

i) Lietas dalībnieku argumenti

93. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka Pirmās instances tiesa ir pārkāpusi Regulas Nr. 3508/92 8. pantu, kā arī Regulas Nr. 3887/92 6. un 9. pantu, jo, piemērojot šos noteikumus, uzskatīja, ka Beļģijas iestāžu ieviestā kontroles sistēma nav efektīva novēlotas datu grafiskas saglabāšanas dēļ.

94. Tā norāda, ka pretēji apstrīdētā sprieduma 68. punktā apstiprinātajam argumenti, kurus tā izteica Pirmās instances tiesā, lai atspēkotu iebildumu par grafisku saglabāšanu, nebija tikai secinājums, kas tajā punktā tiek atspoguļots kā "risku analīze tika veikta, pamatojoties uz pavisam citiem kritērijiem, kuri neietvēra novēloto grafisko saglabāšanu, un [..] tie, kuri uzrādīja riskus, tika saglabāti ĢIS paātrināti līdz 31. augustam" [61].

95. Tiesvedībā pirmajā instancē apelācijas sūdzības iesniedzēja tomēr bija izvirzījusi arī citus argumentus pret šo iebildumu.

96. Pirmkārt, tā uzsvēra, ka pēc 31. augusta veiktā risku analīze bija tikpat efektīva kā tā, kas tika veikta pirms šī datuma, ko Beļģijas iestādes nemaz neņēma vērā, jo tas nebija paredzēts nevienā tiesiskajā regulējumā. Arī tad, ja dati par zemes gabaliem grafiski tika saglabāti ĢIS pēc 31. augusta, katrā lietā deklarētās platības tika salīdzinātas ar ĢIS platībām un risku analīzē tika ņemtas vērā

61 — Šī sprieduma daļa nav uzreiz saprotama. Prasības pieteikuma Pirmās instances tiesai 57. un 67. punkta izlasīšana tomēr ļauj viegli saprast, ka "novēlotas grafiskas saglabāšanas" kritērijs, uz ko ir atsauce minētajā sprieduma daļā, ir jāuztver kā starpības starp deklarētajām platībām un ĢIS platībām kritērijs. Turklāt vietniekvārds "tie", kas figurē šajā sprieduma daļā, ir jāuztver kā atsauce uz atbalsta pieteikumu lietām, nevis uz risku analīzes kritērijiem.

lietas attiecībā uz kultūru grupām, kurās bija vislielākā starpība starp vienām un otrām platībām, piemērojot šo kritēriju, un vajadzības gadījumā tās tika pārbaudītas uz vietas.

97. Otrkārt, tā kā apelācijas sūdzības iesniedzēja norādīja un Komisija to nav apstrīdējusi, ka 31. augustam nebija nekādas nozīmes, fiziski veicot pārbaudes uz vietas, jo pēc šī datuma veiktās pārbaudes bija tikpat efektīvas kā tās, kuras tika veiktas pirms tam. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, šīs pārbaudes var teicami veikt arī septembra un oktobra mēnešos, jo, kaut arī vairāku kultūru ražas jau būs novāktas, lielākajā kultūru daļā lauksaimniecībā izmantojami zemes gabali vēl nebūs apstrādāti vai jebkurā gadījumā paliktu kultūru atliekas, bet citu kultūru (jo īpaši kukurūzas, kas ir viena no Beļģijas svarīgākajām kultūrām) ražas novākšana notiek starp oktobra beigām un novembra sākumu.

98. Jebkurā gadījumā, neatbildot apstrīdētajā spriedumā uz šiem argumentiem un nenorādot iemeslu, kādēļ grafiska saglabāšana vai risku analīze, veiktas pēc 31. augusta, bija jāuzskata par novēlotām, Pirmās instances tiesa ir pārkāpusi pienākumu norādīt pamatojumu.

99. Komisija atgādina, ka saskaņā ar kopsavilkuma ziņojumu grafisku datu novēlotas saglabāšanas dēļ "nav bijis iespējams ātri veikt jauktās informātiskās pārbaudes, kuras tika pieprasītas visiem stādījumiem, un daudzas lietas nevarēja ņemt vērā risku analīzē un tā rezultātā nevarēja pārbaudīt uz vietas" [62]. Iebildums tātad nebija par nokavējumu, veicot pārbaudes uz vietas, bet par neiespējamību novēlotas grafiskas saglabāšanas dēļ lietderīgā laikā veikt administratīvās pārbaudes, kas varēja liegt iespēju atbilstošā veidā veikt vēlākas pārbaudes uz vietas. Komisija uzsver, ka Beļģijas iestādes ir pašas atzinušas, ka šis kavējums ietekmēja atbalsta pieteikumu atlasi risku analīzes ietvaros.

ii) Vērtējums

100. Ar ceturto šī apelācijas pamata daļu apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda uz citām tiesību kļūdām, kuras Pirmās instances tiesa pieļāva, interpretējot Regulas Nr. 3508/92 8. pantu un Regulas Nr. 3887/92 6. un 9. pantu, tādā nozīmē, ka tie liktu Beļģijas iestādēm saglabāt grafiski datus ĢIS līdz katra gada 31. augustam, vai, neizpildot pienākumu, norādīt spriedumu pamatojumu.

62 — Kopsavilkuma ziņojuma daļas neoficiāls tulkojums.

101. Iebildums par nokavējumu minētajā grafiskajā saglabāšanā — proti, *Bureau provincial* tehniskā personāla veiktajā lauksaimniecībā izmantojamu zemes gabalu attēlu, ko lauksaimnieki ir manuāli atzīmējuši uz aerofotouzņēmumiem, ievadīšanā ĢIS —, kā formulēts Komisijas kopsavilkuma ziņojumā un pārņemts apstrīdētā sprieduma 65. punktā, pamatojas uz šādu apsvērumu: lietas, kurās augusta mēneša beigās vēl nebija veikta minēta grafiska saglabāšana, nevarēja ņemt vērā risku analīzē, kā arī nevarēja izvēlēties pārbaudei uz vietas.

102. Šajā sakarā tiesvedībā pirmajā instancē [63] apelācijas sūdzības iesniedzēja tomēr vairākas reizes apgalvoja cita starpā, ka arī lietās par veikto grafisko saglabāšanu pēc 31. augusta tika salīdzinātas deklarētās platības un ĢIS platības un ka, tāpat kā lietās par veikto grafisko saglabāšanu pirms šī datuma, pieteikumi par tām kultūru grupām, kurās bija vislielākā starpība starp vienām un otrām platībām, tika pārbaudīti risku analīzē un vajadzības gadījumā tika izvēlēti fiziskajām pārbaudēm uz vietas.

103. Ar šo argumentu apelācijas sūdzības iesniedzēja būtībā uzsvēra, ka veiktā grafiskā saglabāšana pēc 31. augusta nekādā veidā nav kavējusi ne attiecīgās lietas ņemšanu vērā risku analīzes ietvaros, ne pārbaudes uz vietas veikšanu pat pēc šī datuma.

104. Apelācijas sūdzības iesniedzēja turklāt precizēja, ka pārbaudes uz vietas var teicami veikt arī septembra un oktobra mēnešos, pat pēc ražas novākšanas, un arī norādīja apsvērumus šī apgalvojuma pamatojumam (skat. iepriekš šo secinājumu 97. punktu) [64].

105. Pirmās instances tiesa tātad ir kļūdaini atzinusi apstrīdētā sprieduma 68. punktā, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja — attiecībā uz norādīto neiespējamību lietderīgā laikā veikt administratīvās pārbaudes un tātad arī pārbaudes uz vietas grafiskās saglabāšanas nokavējuma dēļ — "tikai norādīja, ka risku analīze tika veikta, pamatojoties uz pavisam citiem kritērijiem, kuri neietvēra [starpību starp deklarētajām platībām un ĢIS platībām] [65], un tie, kuri uzrādīja riskus, tika saglabāti ĢIS paātrināti, līdz 31. augustam".

106. Iepriekš šo secinājumu 102.–104. punktā minētie argumenti, par kuriem

63 — Skat. prasības pieteikuma 68. punktu un replikas 35. un 37. punktu.

64 — Skat. prasības pieteikuma Pirmās instances tiesai 80. punktu.

65 — Skat. augstāk 62. zemsvītras piezīmi.

Pirmās instances tiesa neizteica viedokli apstrīdētajā spriedumā, piekrīt apgalvojumam, ka īstenībā visās lietās ar veikto grafisko saglabāšanu pēc 31. augusta risku analīzi tomēr varēja juridiski korekti pabeigt, piemērojot kritēriju par starpību starp deklarētajām platībām un ĢIS platībām, un ka nepieciešamās pārbaudes uz vietas tomēr varēja efektīvi veikt arī pēc 31. augusta.

107. Šie paši argumenti, ko Komisija nav atbilstoši atspēkojusi, līdz ar to atspēko pieņēmumu, uz kuru būtībā šī institūcija pamatojas, formulējot šo iebildumu, proti, ka veiktā grafiskā saglabāšana pēc 31. augusta neļāva attiecīgās lietas ņemt vērā risku analizē un tātad tikt izvēlēt tās pārbaudei uz vietas.

108. Vēl jo pārliecinošāk tas šķiet tāpēc, ka 31. augusts kā pēdējais termiņš šai grafiskai saglabāšanai vai risku analīzei nav paredzēts nevienā normatīvajā aktā, un Komisija vairs neapgalvo, kā to bija darījusi pirmajā administratīvā procesa posmā, ka veiktās pārbaudes uz vietas pēc šī datuma iespējami nokavētas grafiskas saglabāšanas dēļ bija neefektīvas [66].

109. Pēc divām tiesvedības stadijām un jo īpaši pēc attiecīgā jautājuma, kas Tiesas sēdē tika uzdots Komisijas pārstāvim, vēl joprojām nav skaidrs, kāpēc grafiskā saglabāšana un tātad arī risku analīze, kas ir veikta pēc 31. augusta, ir jāuzskata par novēlotām, nepastāvot normatīvam aktam, kas nosaka šī termiņa ievērošanu, un ņemot vērā apelācijas sūdzības iesniedzējas norādītos elementus. Komisijas pārstāvja atsauce uz sprieduma lietā Itālija/Komisija [67] 33.–35. punktu, no kuriem, viņaprāt, izriet 31. augusta termiņš, nešķiet nozīmīga. Šajos punktos Tiesa apstiprināja Komisijas secinājumus, ar kuriem tika iebilsts Itālijas Republikai, ka septembrī veiktās pārbaudes uz vietas nav bijušas ticamas, jo tika veiktas pēc ražas novākšanas. Šāds Tiesas viedoklis tomēr attiecas uz pārbaužu uz vietas nokavējumu, ja, kā tas izriet no apstrīdētā sprieduma (66. punkts) un kā Komisija to ir apstiprinājusi atbildes rakstā (56.–57. punkts), šeit izskatāmajā lietā Beļģijas Karalistei netiek izvirzīts iebildums par pārbaužu uz vietas nokavējumiem, bet pārbaužu uz vietas neesamību *grafiskās saglabāšanas nokavējuma* dēļ. Turklāt Tiesa šajos punktos nav pat vispārīgi norādījusi

66 — Skat. apstrīdētā sprieduma 66. punktu, kurā Pirmās instances tiesa uzsver, ka pirmajā administratīvā procesa daļā izteiktie iebildumi par pārbaužu uz vietas nokavējumiem Kopsavilkuma ziņojumā netika izteikti.

67 — 2005. gada 10. novembra spriedums lietā C-307/03 (Krājumā nav publicēts).

31. augustu kā pēdējo lietderīgo pārbaužu uz vietas datumu, bet vienkārši konstatēja, ka Itālijas valdība nav iesniegusi atbilstošos elementus, ar kuriem varētu apstrīdēt iepriekš minētos Komisijas secinājumus [68].

110. Tāpēc uzskatu, ka Pirmās instances tiesa ir kļūdaini apstiprinājusi Komisijas apgalvojumu, saskaņā ar kuru grafiskā saglabāšana, kas ir veikta pēc 31. augusta, neļāva vajadzīgajā laikā veikt administratīvās pārbaudes un tātad arī pārbaudes uz vietas. Līdz ar to Pirmās instances tiesa nevarēja pamatoti secināt, ka šāds apgalvojums ir elements, kas izraisīja nopietnas un pamatotas šaubas par Beļģijas iestāžu attiecīgajā periodā veikto administratīvo pārbaužu efektivitāti.

111. Šo iemeslu dēļ, manuprāt, apstrīdētais spriedums arī šajā daļā ir atceļams.

3) Nevajadzība izvērtēt otra apelācijas pamata piekto daļu, kā arī trešo un ceturto apelācijas pamatu

112. Pieņemot pirmās četras otrā apelācijas pamata daļas tādā veidā, kas izklāstīts iepriekš, nav vajadzības izskatīt šī pamata piekto daļu, kurā tiek norādīts uz pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu noteiktos punktos, ne arī trešo un ceturto pamatu, kuri attiecas uz tām apstrīdētā sprieduma daļām, kurās Pirmās instances tiesa ir nospriedusi par apelācijas sūdzības iesniedzējas pakārtotā kārtībā celto prasību samazināt no ELVGF finansējuma izslēgto izdevumu apmēru. Apstrīdētā sprieduma atcelšanai pamatojoties uz otra pamata piekto daļu, uz trešo vai uz ceturto pamatiem nebūtu plašākas piemērojamības nekā atcelšanai, ar ko apmierina pirmās četras otrā pamata daļas tādā veidā, kas izklāstīts iepriekš [69].

113. Šo iemeslu dēļ neizvērtēju kā nevajadzīgu, ņemot vērā manus secinājumus pirmo četru otra pamata daļu vērtējumā, šī pamata piekto daļu, kā arī trešo un ceturto pamatu.

68 — Turklāt jāatzīmē, ka ražas novākšanas laiks var mainīties atkarībā no kultūras un no ģeogrāfiska izvietojuma tādā veidā, ka, pat vēloties uzskatīt, ka pārbaudēm uz vietas ir obligāti jānotiek pirms ražas novākšanas, nav iespējams noteikt vienu pēdējo datumu šo pārbaužu veikšanai visās kultūrās un visā Kopienā.

69 — Skat. 2003. gada 3. jūlija spriedumu apvienotajās lietās C-83/01 P, C-93/01 P un C-94/01 P *Chronopost* u.c./*Ufex* u.c. (*Recueil*, I-6993. lpp., 43. punkts).

B — *Par prasību pret Komisijas Lēmumu*

114. Saskaņā ar Tiesas Statūtu 61. pantu, ja apelācijas sūdzība ir pamatota, Tiesa atceļ Pirmās instances tiesas spriedumu. Tā var pati pieņemt galīgo spriedumu attiecīgā lietā, ja to ļauj tiesvedības stadija, vai nodot lietu atpakaļ sprieduma pieņemšanai Pirmās instances tiesā.

115. Manuprāt, šajā lietā Tiesai var pieņemt galīgo spriedumu par apelācijas sūdzības iesniedzējas prasību atcelt tiesību aktu.

116. Pirmajā prasības atcelt tiesību aktu pamatā, kurš ir formulēts kā prioritārs attiecībā pret nākošajiem pamatiem, apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda uz Komisija izdarīto Regulas Nr. 3508/92 8. panta, kā arī Regulas Nr. 3887/92 6. un 9. panta pārkāpumu, jo pēc tās domām šajā lietā no minētiem noteikumiem nav iespējams secināt, ka pastāv Beļģijas iestāžu pienākums pieņemt neveiktos pasākumus vai pienākums līdz 31. augustam veikt lauksaimniecībā izmantojamu zemes gabalu grafisku saglabāšanu ĢIS.

117. Tomēr no pirmo četru otrā apelācijas pamata daļu izvērtējuma, ko veicu iepriekš šo secinājumu 67.–92. punktā un 100.–111. punktā, izriet, ka Komisija nav ar pamatotiem elementiem pierādījusi nopietnu un pamatotu šaubu pastāvēšanu par Beļģijas iestāžu attiecīgajā periodā veikto pārbaužu efektivitāti attiecībā uz, pirmkārt, šo iestāžu rīcību pozitīvas starpības gadījumā starp deklarētajām platībām un ĢIS platībām un, otrkārt, attiecībā uz lauksaimniecībā izmantojamu zemes gabalu grafiskās saglabāšanas ĢIS termiņiem.

118. Tāpēc, manuprāt, apstrīdētais lēmums ir jāatceļ daļā, kurā Beļģijas Karalistei tiek paredzēta iepriekš fiksēta korekcija 2 % apmērā no izdevumiem, kurus tā deklarējusi Kopienas finansējumam no ELVGF Garantiju nodaļas.

119. Šāda atcelšana, apmierinot prasības pirmajā instancē pirmo pamatu, padara par acīmredzami nevajadzīgu izskatīt pārējos pamatus, kuri šajā prasībā tika formulēti kā pakārtotie.

C — *Par tiesāšanās izdevumiem*

120. Atbilstoši Kopienu Tiesas Reglamenta 122. panta 1. punktam, ja apelācija ir pamatota un Tiesa lietā taisa galīgo spriedumu,

Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem. Turklāt atbilstoši Kopienu Tiesas Reglamenta 69. panta 2. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā par Pirmās instances tiesas spriedumu, pamatojoties uz Reglamenta 118. pantu, lietas dalībniekam, kam spriedums nav labvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.

121. Tomēr, tā kā es piedāvāju Tiesai apmierināt gan apelācijas sūdzības iesniedzējas apelācijas sūdzību, gan arī tās prasību atcelt tiesību aktu, iesaku arī piespriest Komisijai, kurai spriedumam būtu jābūt nelabvēlīgam, atlīdzināt tiesāšanās izdevumus par abām tiesvedības stadijām atbilstoši apelācijas sūdzības iesniedzējas prasītajam šajā sakarā.

VI — Secinājumi

122. Pamatojoties uz iepriekš minētajiem apsvērumiem, piedāvāju Tiesai lemt šādi:

1) atcelt Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas 2006. gada 25. jūlija spriedumu lietā T-221/04 Beļģija/Komisija;

2) atcelt Komisijas 2004. gada 4. februāra Lēmumu 2004/136/EK daļā, kurā Beļģijas Karalistei tiek paredzēta fiksēta korekcija 2 % apmērā no izdevumiem, kurus tā deklarējusi Kopienas finansējumam no Eiropas Lauksaimniecības vadības garantijas fonda (ELVGF) Garantiju nodaļas par 2000.–2002. finanšu gadu;

3) piespriest Eiropas Kopienu Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus par procesu pirmajā instancē un apelācijas tiesvedību.